

ДАН МИЛМАН
ЗАКОНИТЕ НА ДУХА
МОЩНИ ИСТИНИ ЗА
ИЗГРАЖДАНЕТО НА ЖИВОТА

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Към нашите читатели:

Книгите, които издаваме, са нашият принос за един НОВ СВЯТ, в който ще считаме хората за майки и бащи, братя и сестри, синове и дъщери.

Ще живеем така, че когато си отидем, да оставим след себе си по-добър свят за тези, които ще дойдат.

Целта ни е да докоснем колкото може повече хора с обнадеждаващата вест за раждането на една НОВА ЕПОХА.

Стоян Лаловски

Има едно Тайнство, наричано от мнозина Бог, което се проявява като Всемирна Любов, поредица от Закони и Велик Промисъл.

Този Промисъл се разгръща чрез всеки един от нас и е съвършен.

Откривайки тази фундаментална истина в пътуването на нашия живот, ние разбираме, че при всяка наша стъпка пътят сам изниква под краката ни.

БЛАГОДАРНОСТИ

*Ползвам не само ума, който имам, но и
всичко, което мога да взема назаем.*

Удроу Уилсън

Всяка книга носи името на автора си, но зад нея се крият усилията на цял един екип. Аз взимах назаем от богатството на талантиливи професионалисти и приятели и бих искал да благодаря на моята редакторка и литературна скулпторка, Нанси Чарлтън, моя приятел и колега — писателя Дъг Чайлдърс, издателите ми Хол и Линда Крамер, колектива на „Х. Дж. Крамер Инк“. Изразявам искрената си признателност също на Дик Шутге, Джим Мерин и Стан Шоптоу, а още и на Питър Ръсел, Холи Деме, Джери Грегъри, Дейвид Кей, Джейсън Сийбър, Уес Таблър, Фред Тоб, Бет Уилсън и другите, които по свой начин помогнаха при раждането на тази книга. Най-накрая поднасям най-дълбоката си благодарност на семейството ми за тяхната подкрепа и разбиране и на растящото семейство на моите читатели, които ме вдъхновяват да продължавам да пиша.

ПРОЛОГ

*Не можем да научим хората на нищо.
Можем само да им помогнем да открият
знанието в себе си.*

Галилео Галилей

Кои са най-важните принципи в живота, които си научил?
Преди няколко години аз си зададох този въпрос. Впоследствие времето и опитът ми предоставиха отговорите и прозренията, довели до появата на **Законите на Духа**.

Законите на Духа принадлежат на всеки един от нас. Ние можем да ги открием в сърцата си и в ядрото на всяка една религия, култура и етична система. Един от начините, които аз използвам, за да се докосна до универсалните закони, е да се запитам: „Ако срещна Висшата си същност в планините в образа на някой мъдрец, на какво ще ме научи той?“ Един такъв въпрос отприщва извора на мъдростта у всички нас.

Всички пътувания са истински, но не всички са в света на фактите. В **Законите на Духа** аз представям духовните закони на живота чрез поредица от разговори и преживявания с една въображаема жена мъдрец — личност с изключителни качества и проникновение, която предава знанията си чрез живите образи на природата.

За разлика от другите ми обстойно описани приключения, тази книга прилича повече на притча, отколкото на роман. Архитипната фигура на жената мъдрец от планините придава на тези прости и при все това могъщи истини една свойствена дълбочина и емоционална осезателност. Докато жената мъдрец ме води по планинските пътеки, аз приканвам читателите си да тръгнат с мен и да вникнат в най-осветляващите закони, които ни е предопределено да овладеем, следвайки лъкатушните пътища на нашия живот. Тези закони

разшириха моя кръгзор и ми дадоха лост, с който да променя посоката на живота си. Надявам се и вярвам, че те ще сторят същото и за вас.

Дан Милман

пролетта на 1995 г.

УВОД

СРЕЩАТА МИ С ЖЕНАТА МЪДРЕЦ В ПЛАНИНТЕ

*Ние седим заедно, планината и аз, докато
накрая остава само планината.*

Ли По

В течение на много години, търсейки здраве и удоволствие, аз често се скитах из пустошта, която е в близост до дома ми — катерех се по тесните диви пътечки и после се спусках по гористите склонове, покрити с дъб, бор и манзанита. Доверявах се на инстинкта си и така планината обикновено ме отвеждаше до морския бряг.

Така веднъж преди няколко години, когато семейството ми беше заминало някъде за един дълъг уикенд, аз станах преди да се зазори и тръгнах без никакъв предварителен план с намерението да се изкача донякъде ей така за развлечение и да проуча някои непознати места. Макар планината да не беше по-висока от хиляда метра, все пак имаше достатъчно възвишения и падини, които да скрият цивилизацията от погледа ми и да породят усещането за загадъчност и удивление. Стори ми се, че съм на стотици километри от най-близкото населено място.

Вълнообразните била отразяваха върховете и падините на вътрешния ми живот. В този момент се почувствах изгубен в една долина, изпълнена със сенки и съмнения. Животът ми бе влязъл в един монотонен ритъм. Затова тази сутрин вървах към хълмовете с желанието да преживея искрено вълнение, прозрение и промяна. Скоро открих колко вярна е поговорката „Внимавай какво си пожелаващ, защото може да ти се случи.“

Същата сутрин от океана дойдоха ниски облаци, които легнаха над пустошта, и така аз се озовах в една котловина сред ридовете, забулена от толкова гъста мъгла, че не виждах по-далече от няколко

крачки. Въздухът бе студен и неподвижен и скоро изгубих всякакво чувство за посока. Чувах шума на планински поток и се стремях той да бъде през цялото време зад гърба ми, смятайки че по този начин ще успея да се измъкна от тази мъглива долина.

Скоро се озовах на плато, сгушено под няколко древни дъба, точно над една стръмна пропаст. Без да искам, бях стигнал до платото, следвайки единствения възможен ъгъл — тясна пътечка между стени от големи скални блокове. Когато се покачих на един от огромните камъни, мъглата се разсея и пред погледа ми се откри една малка къщурка недалеч от мен. Приблжих се и почуках леко на вратата.

За моя изненада от другата страна отекна звънлив глас с неочаквана топлота, сякаш бях отдавна чакан гост:

— Влез, Страннико, влез!

И така аз се отклоних от утъпканата пътека на моя живот, отворих вратата и видях пред мен жената мъдрец, която седеше тихо и ми се усмихваше. Без да знам защо, усетих кожата на ръцете ми да настръхва.

Тя седеше с котешка грациозност, едновременно изправена и отпусната върху възглавница от листа на пръстения под. Облечена беше в зелена туника. „Може би си въобразява, че е в Шеруудската гора“, помислих си аз.

Очите ѝ привлякоха вниманието ми. Те имаха формата на бадеми и цвета на лешник. Огряваха ги няколко лъча светлина, които проникваха през пукнатина в стената. Очи, подобни на скъпоценни камъни, мургаво лице, къса кестенява коса, която не подсказваше нищо за нейната възраст, раса и произход. Тя сякаш беше обкръжена от някакво ярко енергийно поле, което вероятно беше трик на светлината.

Започнах да се чувствам някак странно дезориентиран. Загубих представа за времето и пространството. Къде се бях озовал? В някаква вековна тропическа гора, склон от времето на Шекспирова Англия, сред чукарите на Шотландия или в планинския дом на безсмъртни същества някъде в Китай?

— Много време мина, откакто за последно имах гостенин — рече тя. — Радвам се, че се отби, защото имам много за казване. Ти можеш да ми помогнеш при изпълнението на една важна мисия.

Дали пък не се беше загубила? Може би има нужда от водач? Озадачен, но и заинтригуван, аз само казах:

— Звучи интересно.

— Смятам, че тепърва ще откриеш колко е интересно — отвърна тя. — Но преди това се нуждаеш от известно обучение. Трябва да те подготвя.

— Да ме подготвиш? Ъ-ъ... ако това ще отнеме повече от няколко часа, не съм сигурен, че имам толкова време.

— Имаш и повече, и по-малко време, отколкото си мислиш — каза тя. Отговорът ѝ ме учуди. Намирайки за я особена, но и безобидна, аз реших да видя докъде ще доведе всичко това. Жената ми даде знак да седна. — Чувствай се като у дома си, Страннико. Зная защо си дошъл и колко дълъг път си изминал.

Тъкмо се канех да ѝ кажа, че домът ми е само на един час път оттук, но тогава се досетих, че тя не говореше за сутрешната ми разходка, а за дългия и лъкатушен път на моя живот.

Изведнъж в ума ни нахлуха безброй образи и впечатления от различни времена и култури. Имах странното усещане, че по някакъв начин всички те са свързани с нея. След това дойдоха и съмненията. Тя сигурно е просто жена, която живее в уединение, а на мен просто ми се привиждат приключения там, където няма такива.

— Коя си ти? — попитах аз.

— Отражение в тихо езеро — отговори тя. — Лъч от лунната светлина в тъмна нощ, млада като утринната роса и стара като Земята. Всички неща са в мен и аз съм във всички неща. Не мога да ти кажа друго, Страннико, защото животът ми е толкова загадъчен, колкото и твоят. Единствената разлика между нас е, че аз живея в прегръдката на Духа, за чието съществуване ти едва сега се пробуждаш.

В началото останах онемял и най-накрая успях да кажа:

— Как да те наричам? Имаш ли си име?

— Име? — Тя ме погледна искрено изненадана. — Имала съм толкова много имена, че почти не си ги спомням.

— Как се наричаш сама себе си тогава?

— Едва ли се е случвало някога да се наричам някак — отвърна жената с усмивка. С това, изглежда, въпросът трябваше да се счита за приключен.

— Откъде си все пак?

— Осмелявам се да пътувам в миналото и бъдещето. Живея във вечното настояще. Ние двамата безброй пъти сме се изгубвали и

намирали, отново и отново. Работила съм с теб в стари бензиностанции и сме се скитали заедно из тропическите гори на Хаваите. Живяла съм в големи градове. Седяла съм във високи дворци под сводести куполи, обшити със злато и сребро. Познавам утехата на огнището и дома, но и самотата на изгубения сред планините манастир. Работила съм сред прашни поля, наясно съм с рисковете и благата, които произтичат от смелите начинания, усещала съм върху гърба си студения бич на бедността. Вървяла съм под искрящите балдахини на звездите, сред сенките на лунни нощи. Пътувала съм по морета, печелила съм и съм губила богатства, била съм здрава и опустошена от болести, изпитвала съм болка и удоволствие. Откривала съм съкровища, които биха те заслепили — лъскави коприни, опали, големи колкото юмрук, и скъпоценни камъни, които сияят във всички възможни нюанси. Но аз ще споделя с теб най-големия от всички дарове, който покълва от уменията да даваш и никога не изгубва блясъка си.

Докато говореше, гласът ѝ се сля с гласа на Цялото Човечество, промени се, както се променя звукът на вятъра, проехтя по прашните коридори на историята и места с лъчезарна светлина.

— В света наистина има магия, Страннико. Смятам да споделя с теб тайните на алхимията.

— Като например как оловото се превръща в злато?

Тя се усмихна.

— Играта с минералите е просто трик на химика. Алхимията, за която говоря, може да превърне низшите елементи на живота ти — страховете, объркването, грижите и трудностите, които срещаш — в златото на свободата, яснотата, покоя и радостта. Тайните, които ще споделя с теб, са Законите на Духа.

— Ти споменаващ често „Духа“. Вярваш ли в Бог? Имаш ли религия? — попитах аз.

Тя се усмихна.

— Не е нужно да вярваш в слънцето, за да се порадваш на утринната топлина. Тя е просто очевидна. По този начин аз познавам Бог. А що се отнася до моята религия — продължи тя, загледана в далечината, сякаш си припомняше отминали времена, — била съм в бляскавите храмове на израилтяните и под възхитителните шпилове на джамиите на исляма; стояла съм на колене във величествени катедрали

и съм се къпала в светлината на християнството; седяла съм потна в горещи колиби, предавайки лулата на мира; живяла съм като шаман сред саваните на Африка; потъвала съм в съзерцание в будистки храмове и съм вдишвала сладостния аромат на тамян край бреговете на Ганг. И навсякъде, във всички религии съм намирала същия този Дух — Божествената Воля, която се издига над времето, вярата и културите, откривайки универсалните закони, които са съкровището на Божественото.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за тези закони? — попитах аз.

— Това смятам да направя — отвърна тя. — В мистерията на живота Вселената се управлява от закони толкова реални, колкото закона за гравитацията. Втъкани в тъканта на битието, отразяващи прастария Разум на Вселената, тези закони на Духа ръководят механиката на света — цветята, които устремяват главици към слънцето и вълните, които се стоварват с грохот върху брега. Те насочват движението на Земята, годишните времена и силите на природата. Дори галактиките танцуват в ритъма на техните песни.

Изведнъж се издигна облаче дим, чу се изпращяване и между нас пламна една купчинка от по-големи и по-малки клонки, струпани в кръгло огнище от камъни, сякаш огънят бе тръгнал от само себе си.

— Мерлин ме научи на това — каза тя с пламъчета в очите си. Въпреки страхопочитанието, което изпитвах към нея, в мен се обади един скептичен глас: „Е, може да е Мерлин, а може и да е газ за запалки“.

След това, докато гледахме как една тънка струйка дим преминава през сламения покрив на колибата, тя отново заговори:

— В законите на Духа се проявява вътрешният порядък и разумност на Вселената. Те са над концепциите, обичаите и вярванията. Те формират основата на всички морални системи на хората. Вечни като движението на планетите, законите намират приложение не само в механиката на природата, но и във всеки аспект на битието. Те могат да те преведат през плитчините и рифовете на твоя живот, тъй както звездите и компаса са направлявали някогашните моряци в техните морски пътешествия.

— Някои закони — добави тя, — имат специално отношение към практичната страна на човешкия живот. Свещените книги и учения на

религиите се докосват до тези велики истини — прости и могъщи принципи, за намиране на вътрешен мир в един труден свят. Онези, които следват законите, намират благоденствие и удовлетворение; другите, които ги пренебрегват или вървят срещу тях, се сблъскват с последствия, които ги поучават по време на тяхното пътуване и постепенно пробуждане, така че и те един ден да намерят мир в светлината на едно по-висше разбиране.

— Къде научи ти тези закони? — попитах аз.

— Те са у всеки от нас като огромно хранилище на интуитивната мъдрост. И могат да бъдат открити навсякъде в природата. — След това тя се изправи бързо и грациозно, тръгна към вратата и ми махна с ръка да я последвам. — Хайде, Страннико. Нека планините бъдат твоята класна стая.

Реших да запомня законите, на които жената маг навярно щеше да ме научи — тези съкровища, за които тя споменаваше — за да мога да ги споделя с децата си, а може би и с други хора, проявяващи интерес към тях. Но все още не бях започнал да разбирам тяхното истинско въздействие, сила и магия. Въпреки това знаех, че предстои да се случи нещо необичайно, когато пристъпих прага на колибата и открих, че съм на един хвърлей камък от едно голямо спокойно езеро, което не бях виждал преди.

ЗАКОНЪТ НА РАВНОВЕСИЕТО НАМИРАНЕТО НА СРЕДНИЯ ПЪТ

АКО ГРАВИТАЦИЯТА Е ЛЕПИЛОТО, КОЕТО ЗАПАЗВА ЦЕЛОСТТА НА ВСЕЛЕНАТА, РАВНОВЕСИЕТО Е
КЛЮЧЪТ, КОЙТО ОТКЛЮЧВА ТАЙНИТЕ Й.

РАВНОВЕСИЕТО КАСАЕ НАШЕТО ТЯЛО, УМ, ЕМОЦИИ И ВСИЧКИ НИВА НА БИТИЕТО НИ.

ТО НИ НАПОМНЯ, ЧЕ ВЪВ ВСЯКО ДЕЙСТВИЕ МОЖЕМ ДА СТИГНЕМ ДО ЕДНАТА ИЛИ ДРУГАТА
КРАЙНОСТ И ЧЕ АКО МАХАЛОТО НА НАШИЯ ЖИВОТ И НАВИЦИ СЕ ЗАЛЮЛЕЕ ПРЕКАЛЕНО СИЛНО В
ЕДНАТА ПОСОКА, ТО НЕИЗБЕЖНО ЩЕ НАПРАВИ СЪЩОТО И В ДРУГАТА.

Бъди смирен, защото си направен от пръст.

Бъди благороден, защото си направен от звезди.

Сръбска поговорка

Вятърът духа от нея към нас и затова тя няма да усети присъствието ни — каза тихо жената маг и насочи вниманието ми към края на езерото, където някаква бяла птица стоеше на един крак, запазвайки съвършено равновесие. — Можеш ли да балансираш като тази чапла? — попита тя.

— Искаш да кажеш дали мога да стоя на един крак?

— Искам да кажа дали можеш да почувстваш онова, което чаплата чувства *вътре в себе си*. Можеш ли да останеш така спокоен във водовъртежа на всекидневието си?

— Да... може би... Не зная. Все още се опитвам да си обясня *как се озовахме тук*.

Тя повтори въпроса си:

— Не се случва често да изпитваш такъв покой, нали?

— Е, да, така е.

— Честен отговор и добра отправна точка — каза жената мъдрец и седна на една слънчева могила с изглед към езерото. — Замисли се

за миг колко важно е равновесието в естествения порядък на човешкия живот. Ние сме създания на умереността. Не можем да плуваме така добре като рибите, да бягаме така бързо като гепарда или да вдигаме такива големи тежести като горилата, но все пак притежаваме тези способности в някаква мярка, в равновесие.

Жената мъдрец посочи отново снежнобялата чапла, която продължаваше да стои неподвижно на брега на езерото.

— Всяко човешко тяло копнее за вътрешно равновесие и вътрешен мир и е силно, когато ги намери. Можеш ли да доловиш това в себе си сега?

Веднага щом докосна гърдите ми с длан, тялото ми бе обгърнато от дълбок мир и умът ми се успокои.

— Чувстваш го, нали? — прошепна тя.

— Да — отвърнах аз със сладостна въздишка.

— Това усещане за ведрина е отправна точка. То ще подсили твоето съзнание и ще отслаби поносимостта ти към липсата на равновесие, която обикновено те гнети.

— По какъв начин?

— Е, сигурно знаеш, че няма голяма полза да съветваш напрегнати хора да се успокоят, ако не познават усещането да бъдат „спокойни“. Но веднага щом изпитат състояние на дълбок покой, те вече имат отправна точка и след това могат лесно да доловят напрежението, когато то се зароди, и да направят необходимите стъпки, за да се освободят от него. И веднага щом узнаеш как изглежда истинското равновесие, ти започваш да откриваш дисбаланса във всяка една област от живота си. Това служи като автоматичен сигнал да се върнеш към центъра на равновесие вътре в себе си. Ти прилагаш Закона за Равновесието, отчитайки признаците на неравновесие.

— Нима всичко е толкова просто?

Тя се засмя.

— Много е просто, но не винаги е толкова лесно, защото физическото или емоционално състояние, с което си свикнал — било то напрежение или краен дисбаланс — ще ти се струва нормално. Онова, което много хора наричат „невроза“, всъщност е неравновесие или пресилване на една мисъл, импулс или емоция. Всички сме изпитвали това понякога. Ето защо превключването към състояние на истинско равновесие в началото може да изглежда странно.

— Как мога да постигна състоянието на истинско равновесие?

Една риба разтревожи езерото, разпращайки малки вълнички по огледалната му повърхност. Жената маг отговори:

— Отиди на някое тихо място, онова спокойно езеро вътре в теб. Гледай. Ослушай се. Обърни внимание на всяка малка вълна в тялото или живота си, причинена от някое *прекомерно* или *твърде недостатъчно* действие в яденето, пиенето, тренирането, работата или общуването с другите.

Докато си мислех за тези неща, в ума ми се породих друга мисъл.

— Като се има предвид колко неща се случват в днешния свят, отделянето на толкова много енергия, за да се вираш навътре в себе си и да търсиш равновесие и вътрешен мир, ми се струва някак егоцентрично.

Усмивайки се, жената маг ми даде знак да тръгна с нея покрай брега на езерото.

— Много хора бъркат понятието „егоцентричен“ с „егоистичен“ — рече тя. — Но веднъж щом намериш собственото си равновесие, ти ще намериш и онзи вътрешен покой и вътрешна сила, с които да промениш света.

Тя се наведе и взе от земята една тънка права пръчка, дълга няколко стъпки, и я задържа отвесно на пръста си. В началото пръчката стоеше съвършено права. След това започна леко да се поклаща и да се люшка напред-назад.

— Твоите желания и привързаности ще те дърпат в едната посока — каза жената мъдрец. — Страхът, вътрешната съпротива и въздържанието ще те теглят в другата. — Всякакъв род крайности, дори и заемането на непреклонна позиция по даден въпрос, може да те отклони от онова равновесно състояние, което се съобразява с всички страни на една спорна тема. Разбираш ли това?

— Мисля, че да, но не съм сигурен — отвърнах аз.

— Добре! Това означава, че си готов да започнеш да се учиш.

Докато вървахме по пътеката, забелязах, че жената маг стъпваше толкова тихо по падналите клонки, че почти не чувах стъпките ѝ. Нейното собствено равновесие беше изключително.

— Подобно на всички закони, които смятам да споделя с теб — продължи тя, — Законът на Равновесието не е просто философия, а начин на живот с много практически приложения. — Забелязвайки

озадачения ми поглед, жената взе един камък от земята, подаде ми го и ми посочи невисок бор на около трийсетина крачки разстояние. — Виждаш ли ствола на онова дърво ей там? Да видим дали можеш да го уцелиш с този камък.

Поех си въздух, прицелих се и хвърлих. Камъкът прелетя на няколко стъпки от лявата страна на бора. Тя ми подаде друг камък. Отново замахнах и този път бях малко по-близо до целта, но отново вляво от нея. След това жената маг ми подаде още четири камъка, погледна ме в очите и заговори бавно.

— Важно е да уцелиш ствола на дървото с един от тези камъни.

Не разбрах какво точно искаше да каже, но знаех, че говори съвсем сериозно. Сърцето ми започна да бие по-бързо.

— Приложи Закона на Равновесието! — напомни ми тя.

— Как?

— Вече ти казах, че когато си в неравновесие, това ти се струва нормално. Затова продължаваш да търсиш опора в познатото. Ето защо най-бързият начин да намериш центъра е да се оттласнеш от залитането си в едната крайност, съзнателно да се придържаш към *противоположното* на онова, с което си свикнал. Например, ако говориш прекалено бързо или прекалено тихо, за да те разбират добре, трябва умишлено да започнеш да говориш така, че да звучи „прекалено бавно“ или „прекалено високо“

— И понеже на няколко пъти хвърлих камъка твърде вляво — рекох аз, — сега трябва да се прицеля твърде вдясно. Така ли?

— Точно така — отвърна тя.

— Въпросът е в това, че имам право само на четири опита. Не искам камъните ми да минат нито от лявата, нито от дясната страна на дървото. Ще ми се просто да го *уцеля*.

— Сигурна съм, че е така. Но когато си пропуснал целта си и вляво, и вдясно, ще ти бъде много по-лесно да намериш центъра, независимо дали се целиш в дървета или вършиш нещо друго.

— Разбирам — казах аз.

— Да разбираш означава да *действаш* — отсече тя и ми посочи дървото.

Бях изпълнен с колебание, но все пак исках да опитам. Умишлено се прицелих вдясно. За моя изненада, камъкът отново прелетя от лявата страна на дървото.

— Видя ли — каза жената маг. — Свикнал си с онова, което правиш обикновено, и то ти се струва нормално. Затова и не коригира мерника си в достатъчна степен. Точно по тази причина хората трудно променят навиците си и се учат толкова бавно. Този път бъди смел! Направи така, че при следващите два удара камъкът наистина да премине от *дясната* страна на дървото!

Така и сторих. Първият камък мина на метър вдясно. Същото се случи и с втория.

— Последен опит — казах аз нервно.

— Законът на Равновесието ще ти помогне — каза тя. — И аз също. — Жената ме поведе към дървото, докато накрая се озовах само на пет крачки от него. — Никой не е казал, че трябва да си правиш живота толкова труден — рече тя с усмивка. — Ако ти се стори, че си твърде далече, просто се приближи достатъчно и това е.

Засмях се и уцелих дървото точно в средата.

След това отново тръгнахме по пътеката, която следваше брега на езерото, и докато вървахме, жената мъдрец заговори за една друга страна на закона.

— Равновесието започва с дишането — каза тя. — Вдишването и издишването са част от първичния ритъм на живота. Когато си поемаш въздух, намираш вдъхновение, а като го изпуснеш — облекчение. Вдишване и издишване — раждане и смърт с всеки следващ дъх.

— Почувствай сега дишането си — продължи жената маг. — Обърни внимание, че когато ритъмът му е смутен, същото се случва и с емоциите ти. Затова, когато изпиташ гняв, приеми го изцяло и върни равновесието на дъха си. Когато те налегне мъка, прегърни я нежно и върни равновесието на дъха си. Когато усетиш, че те обзема страх, отнеси се с уважение към него и дишай дълбоко, за да намериш отново равновесието си.

— Когато издишваш, ти даваш; когато вдишваш, приемаш. Ако получиш повече, отколкото си дал, ти чувстваш това неравновесие като необходимост да се отплатиш по някакъв начин и да затвориш кръга на взаимоотношенията си. Ако даваш повече, отколкото си получил, се чувстваш изчерпан и накрая вече нямаш нищо за даване.

— Чел съм за светци, които са дали много и са получили много малко.

— Може и така да изглежда на пръв поглед, но тези същества изпитват изобилна радост, любов и благодарност — отговори тя. — Законът за Равновесието гласи, че онези, които раздават с пълни шепи любов и великодушие, получават щедра отплата.

Докато се изкачвахме нагоре по хълмовете по една тясна виеща се пътека, аз си спомних нещо, което тя бе казала скоро след срещата ни.

— Още в самото начало ти спомена, че се нуждаеш от помощта ми — подех аз, — във връзка с някаква мисия.

— Сега тече подготовката ти — напомни ми тя. — Първо научи урока на бялата чапла. Намери равновесието в живота си и във всички останали неща. Отдавай почит на този закон и следвай стъпките на мъдрите. Изследвай човешкия опит, но тъй като крайностите обикновено пораждаат напрежение, винаги се връщай към златната среда, търси средния път. Нека действията и думите ти да изплуват леко, като смяната на годишните времена. В това състояние на вътрешно равновесие ще намериш яснота и душевен мир.

Думите на жената маг заглъхнаха. Ние продължихме нагоре по хълма и аз хвърлих един последен поглед към бялата чапла, която все още стоеше в съвършен покой на брега на езерото.

ЗАКОНЪТ НА ИЗБОРА ДА ВЪЗВЪРНЕМ МОГЪЩЕСТВОТО СИ

НИЕ СМЕ ЕДНОВРЕМЕННО ОБРЕМЕНЕНИ И БЛАГОСЛОВЕНИ С ОГРОМНАТА ОТГОВОРНОСТ НА
СВОБОДНАТА ВОЛЯ — СИЛАТА НА ИЗБОРА.

БЪДЕЩЕТО НИ ДО ГОЛЯМА СТЕПЕН СЕ ОПРЕДЕЛЯ ОТ РЕШЕНИЯТА, КОИТО ВЗИМАМЕ СЕГА.

НЕ МОЖЕМ ВИНАГИ ДА КОНТРОЛИРАМЕ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА, НО МОЖЕМ, И НА ПРАКТИКА
ИЗБИРАМЕ КАК, ДА РЕАГИРАМЕ НА ВЪЗНИКВАЩИТЕ СЪБИТИЯ.

ВЪЗВРЪЩАЙКИ СИ МОГЪЩЕСТВОТО НА СВОБОДНИЯ ИЗБОР, НИЕ ВСЪЩНОСТ ДРЪЗВАМЕ ДА
ЖИВЕЕМ ПЪЛНОЦЕННО В ТОЗИ СВЯТ.

Пешком и с леко сърце поемам по широкия път —
свободен и здрав... А светът е пред мен и дългата кафява
пътека води натам, накъдето реша.

Уолт Уитман

Огледалната повърхност на езерото, блестяща като полирано
стъкло, постепенно се отдалечи и след това изчезна, докато се
изкачвахме по едно малко възвишение. Малко по-късно пътеката се
разшири и се разклони в три различни посоки.

— Ти ще бъдеш водач за известно време — каза жената маг.

— Но аз не зная къде отиваме. Тя ме погледна и се усмихна.

— Това е интересно мнение, Страннико, но според мен ти винаги
си знаел къде отиваш, независимо дали си го съзнавал, или не. И така,
коя пътека избираш?

— Има ли някакво значение?

— В крайна сметка, не — отвърна тя. — Всички пътища водят в
една и съща посока. Но по една от тези пътеки можеш да стигнеш до
зелена долина, по другата до скалист връх, а по третата — до тъмна

гора. Не знаеш къде ще отведе тази или онази пътека. И въпреки това трябва да направиш избор.

Усмихнах ѝ се.

— Имам чувството, че се опитваш да ми внушиш нещо.

— Избери една от пътеките и после ще говорим.

— Добре. Да тръгнем по тази — казах аз, посочвайки с ръка.

— Е? — рече тя, сякаш не ме беше чула. — Ще направиш ли избора си?

— Вече го направих. Избрах средната пътека. Тя отново заговори, сякаш останала глуха за думите ми.

— Времето ни заедно е ограничено, Страннико. Предлагам ти да вземеш решение и да потеглим на път.

— Но аз... — Изведнъж разбрах за какво говореше тя и тръгнах по средната пътека.

— Точно така! Законът на Избора ни казва, че решенията не се взимат с думи, а с действия. — Жената маг вдигна глава към небето и попита: — Виждаш ли онзи американски лешояд, който се носи плавно над нас? — Аз кимнах с глава, а тя коленичи на земята и ми посочи наблиз един паяк в паяжината си. — Подобно на реещата се във висините птица и малкото паяче долу, повечето създания на Земята разполагат с неголям брой възможности. Те действат по инстинкт и следват повика на природата си. Но ти притежаваш свободна воля — силата на избора. Животът ти е проявление на тази сила и съдбата ти се определя до голяма степен от решенията, които взимаш в този момент.

— Свободната воля — продължи тя, — означава, че можеш да избереш: да останеш верен на законите, които говорят от най-дълбоката ти интуитивна същност, или да позволиш на импулсите, страховете и навиците си да управляват живота ти. Ако понякога се противопоставяш или пренебрегваш Висшата Мъдрост заради моментното задоволство, последствията от решенията ти отново ще те върнат към Законите на Духа. Един наш избор ни води към слънчева пътека, а друг към препятствия и изпитания, които ни поучават и укрепват. Затова всички неща, които ни се случват, играят някаква специфична роля за нас.

— Не мога да кажа, че винаги към избирал посоките в живота си. Понякога по-скоро ми се е струвало, че се намесва съдбата.

— Повечето ни решения се ръководят от една подсъзнателна мъдрост. Твоят „вътрешен аз“ разполага с повече информация от съзнателния ти ум и затова понякога, без да знаеш защо, ти привличаш хора или случки, които не си искал съзнателно, но те са за твое най-висше добро и поука.

— А бедните, гладните и малтретираните? Да не би да искаш да кажеш, че по някакъв начин те сами избират да страдат?

Жената маг се спря и се загледа в тъмнеещите пред нас гори.

— Болката има много лица. Дори и богатите познават страданието. На нас не ни е дадено нищо друго освен да направим най-добрия избор при дадени обстоятелства — избор, ориентиран към живота, любовта, служенето на другите и връзката ни с тях. Но независимо от това, какво ти поднася живота, ти трябва да избереш как да *откликнеш* вътрешно. Можеш да се съпротивляваш и да негодуваш срещу онова, което те е сполетяло, да оплакваш съдбата си, а от друга страна можеш да го посрещнеш лице в лице, да го прегърнеш и разшириш съзнанието си, сливайки се с мига.

— А какво ще кажеш за онези, които избират страданията и неудобствата заради обичта си към някой друг?

— Ако доброволно решиш да отхвърлиш личните си пристрастия за доброто на децата си, в името на онези, които обичаш или просто заради другите, това може да се разглежда като съзнателна саможертва. Но ако се чувстваш като мъченик, явно е време да възприемеш друг поглед върху нещата. Поемането на твърде голяма отговорност за другите ги лишава от уроците, които произтичат от собствения им избор. Страдащите се нуждаят от нашето съчувствие и подкрепа, но ако сложим на плещите си техния товар, ние ги лишаваме от тяхната сила и самоуважение.

Останах замислен над думите ѝ, докато продължавахме да се изкачваме мълчаливо по пътеката. След това се сетих да я попитам за нещо друго:

— Понякога си мисля... дали наистина съм постъпил правилно по отношение на връзките ми с хората и работата ми.

Моята спътничка ме прекъсна.

— Когато се прибереш у дома, ти предлагам да поискаш от жена си развод.

— *Какво? Какви ги говориш?*

— А защо да не се разведеш? Ти можеш да направиш това по всяко време. Просто се обади на адвокат...

Сега беше мой ред да я прекъсна.

— Не бих могъл да направя това!

— Защо?

— Защото това ще причини много болка. На жена ми. На децата ми. На мен. Във финансите ни ще настъпи истинска бъркотия. И освен това дадох обещание, когато се ожених. Поех определена отговорност. И какъв пример ще дам на децата си?

— Значи си в капан — каза тя.

— Не съм в капан!

— Поне така излиза от думите ти — каза жената безгрижно. — Имаш определен брой причини — сигурна съм, всички до една много основателни — поради които *не можеш* да получиш развод. Но едва когато си възвърнеш правото да сложиш край на тази връзка, ще можеш истински да поемеш отговорност за нея. Едва тогава ще можеш да *избереш* със сърцето си как да запазиш брака си, вместо да *изтъкваш* една или друга причина той да продължи да съществува. Разбираш ли?

— Да — отвърнах аз и се усмихнах. — Мисля, че да.

— И тук не става дума само за личните ти взаимоотношения — добави тя. — В това число включвам работа ти, твоите приятели, местоположение и цялостния ти живот.

— Не разбирам.

— Някои хора забравят силата на избора си и се чувстват впримчени във взаимоотношенията си; други пък попадат в клопката на своя живот и обстоятелства и нещата трябва да станат много мъчителни за тях, преди да намерят волята, смелостта и самоуважението да направят новите си избори.

— Докато не разбереш, че притежаваш властта да казваш „не“ — продължи тя, — ти никога няма да кажеш истински „да“. „Да“ на твоите взаимоотношения, работа, живот. На каквото и да е било. Не е *необходимо* да чакаш, за да направиш положителни промени, които да ти открият възможности. Не си *длъжен* да ходиш на училище. Не си *длъжен* да ходиш на работа. Не си *длъжен* да отиваш на война. Не си *длъжен* да бъдеш женен или да имаш деца. Или да постъпваш така, както очакват или искат другите хора. Не си *длъжен* да правиш нищо.

Просто знай, че всяко действие или бездействие има определени последствия и готовността ти да ги приемеш ти дава и силата, и свободата да бъдеш какъвто искаш, където искаш и да правиш, каквото поискаш. Точно в този момент животът престава да бъде задължение и се превръща в благословена възможност. Точно тогава се случват чудесата.

Пътят, който избрах, ни отведе дълбоко в гората, където се озовахме под плътен балдахин от уханни дървета. В това закътано място, докато вятърът шепнеше в клоните над главите ни, жената мъдрец сподели с мен последните си мисли за Закона на Избора.

— Осъзнаването на силата на това да избираш и да променяш посоката си всеки следващ миг, без да обръщаш внимание на външните влияния и модели на поведение, прилича на издигане към повърхността, след като си прекарал дълго време в морските дълбини. Тази сила може да те опияни, когато видиш примамливите алтернативи на сегашната си ситуация. Възможно е да се почувстваш изкушен да промениш взаимоотношенията си, кариерата си, или всяка друга област от живота си, която ти се струва трудна или обезсърчаваща. Може би ще сметнеш за необходимо да вземеш нови решения, някои от тях дори закъснели, но героичният избор често означава да поемеш отговорност за онова, което правиш в настоящето, да бъдеш истински и съзнателен участник в събитията и да влагаш повече дух и страст, отколкото преди.

— Колкото повече се придържаш към Закона на Избора — продължи жената маг, — толкова по-ясни ще бъдат целите и намеренията ти, сам ще *твориш* живота си и вместо да се питаш дали вървиш по правилния път; с правилния човек и дали работиш онова, което трябва, ти ще живееш всеки ден според избора си и най-пълноценно.

Замислих се за решенията, които бях взимал в живота си, и как те ме бяха довели дотук, спомних си за работата, за семейството си и за дома, който бях напуснал преди близо осем часа. След това заговорих по импулс:

— Много ти благодаря за нещата, които ми показва, но скоро трябва да си тръгвам. Имам да свърша някои работи у дома.

Тя сви рамене.

— Изборът означава да се откажеш от нещо, което искаш, заради друго, което искаш повече. Това си е твоят живот. Потеглай, когато решиш.

Донякъде очаквах, че жената маг ще се впусне да ме убеждава да остана малко по-дълго и затова нейната отчужденост ме хвана неподготвен. Обзе ме странното предчувствие, че ако си тръгна точно сега, никога повече няма да мога да дойда тук.

— Аз... мисля, че мога да остана още малко.

— Не звучиш много убедено.

— Не, наистина. *Искам* да остана. Просто не предполагах, че ще отсъствам толкова дълго и имах някакви планове.

Жената мъдрец се усмихна, сякаш ме познаваше по-добре, отколкото познавах сам себе си, което беше напълно възможно.

Дърветата отстъпиха на голите планински била и тогава бях възнаграден с една величествена панорамна гледка в съзвучие с новите хоризонти, открили се в съзнанието ми. Стори ми се странно, че не видях нито една от познатите къщи и града отвъд тях, но тук, с тази жена, с това необикновено създание, аз имах чувството, че съм попаднал в друго измерение, а изминалото време сякаш бе просто кратко мигновение от обикновения свят.

— Да продължим нататък — каза жената маг, вече поела по една стръмна пътечка.

ЗАКОНЪТ НА ПОСТЕПЕННОТО РАЗВИТИЕ ЖИВОТЪТ СЪПКА ПО СЪПКА

ПРОЦЕСЪТ НА РАЗВИТИЕТО ТРАНСФОРМИРА ВСЯКО ЕДНО ПЪТУВАНЕ В СЕРИЯ ОТ МАЛКИ СЪПКИ,
КОИТО СЕ ПРАВЯТ ЕДНА СЛЕД ДРУГА ДО ПОСТИГАНЕТО НА ЦЕЛТА.

ПРОЦЕСЪТ НА РАЗВИТИЕТО СЕ ИЗДИГА НАД ВРЕМЕТО, УЧИ НИ НА ТЪРПЕНИЕ, СЪПВА ВЪРХУ
ЗДРАВАТА ОСНОВА НА СТАРАТЕЛНАТА ПОДГОТОВКА И ОЛИЦЕТВОРЯВА ВЯРАТА В НАШИЯ
РАЗГРЪЩАЩ СЕ ПОТЕНЦИАЛ.

Ние достигахме до големи висоти по виещи се съпби.
Франсис Бейкън

Пътеката вървеше толкова рязко нагоре, че имах чувството, че се движим по стръмно съпбище направо към върха на планината. Макар да бях свикнал да се изкачвам по такъв наклон, сърцето ми биеше все по-бързо и дишах все по-дълбоко. Жената маг обаче не срещаше моите затруднения и говореше без усилие.

— Забеляза ли как тази планинска пътека отразява като в огледало пътуванията в твоя живот? Тя ни разкрива как всеки ден се изкачваме към нашите цели.

— Не, не забелязах — отвърнах аз задъхан и вдигнах глава нагоре. — Но видях, че върхът сякаш изобщо не се приближава.

— Ако човек не откъсва поглед от края на пътуването, финалът винаги ще му се струва някъде в далечината. Това кара мнозина да се откажат от целите си, когато възникнат трудности или пътят стане твърде стръмен. Знаеш, че всяко пътуване започва с една първа съпка, но след това трябва да направиш и втора, и трета, и колкото е необходимо, за да достигнеш целта си. Законът на Постепенното Развитие — каза жената мъдрец — е уверението на природата, че можем да постигнем почти всяка цел, без значение колко възвишена е тя, разбивайки я на малки сигурни съпки.

— Това ми се струва очевидно.

— *Напълно* — съгласи се тя. — Точно затова толкова много хора пропускат да го забележат.

— Казваш, че като правим малки стъпки, можем да постигнем *почти* всякаква цел.

— Е — рече тя усмихната, — не можеш да прекосиш бездна с два скока. Но *можеш* да приложиш метода „стъпка по стъпка“, за да се подготвиш. И тъй като наоколо нямаме подръка бездна... — Жената маг взе от земята един камък, подаде ми го и посочи един дъб на около двайсетина метра. — Смяташ ли, че можеш да уцелиш онова дърво?

— Какво! От двайсет метра разстояние? Искрено се съмнявам. Дори и да се целя първо вляво и после вдясно, дървото просто е много далече.

— Добре тогава — каза тя и ме поведе право към дъба, докато накрая той се извиси точно пред нас — А какво ще кажеш сега?

— Сега, разбира се, мога да го ударя.

— Давай тогава.

Аз го направих, при което тя ме дръпна крачка назад, подаде ми друг камък и каза: — Пак.

По този начин, отстъпвайки всеки път стъпка назад, аз продължих да улучвам дървото, без да пропусна нито веднъж, докато накрая се отдалечих на около дванайсет метра и камъкът ми прелетя покрай ствола.

— Направи крачка напред и хвърли отново — каза жената маг. Камъкът попадна точно в средата на дъба. Продължих да се изтеглям назад и пропуснах два пъти на шестнайсет метра. Пак пристъпих напред и отново имах успех. Най-сетне след няколко пропуска действително съумях да уцеля дървото от двайсет метра.

Потеглихме отново по стръмната пътека и тя продължи да ме поучава.

— Виждаш ли как този закон работи във всяка една област на живота? След като разбиеш всяка задача на достатъчно малки осъществими стъпки, вече не е нужно да чакаш успеха в края на пътуването. Така ти създаваш поредица от многобройни малки успехи по пътя си.

Стигнахме до широка река, придошла от пролетните дъждове. Жената маг мина първа, минавайки леко по наредените на зигзаг камъни. Последвах я, подскачайки от камък на камък. Сетне видях два

скални блока близко един до друг и бързо реших да стъпя на по-отдалечения, но не успях, подхлъзнах се на някакъв мъх и в крайна сметка се озовах в реката. Без да прави никакво усилие да прикрие усмивката си, жената маг ми подаде ръка.

— Както виждаш, във всяко едно действие, дори и прекосяването нарека, ако пропуснеш някоя стъпка, рано или късно ставаш вир вода.

Пътеката започна да се разширява и скоро вече можехме да вървим рамо до рамо. Не мина много време и тъкмо когато вече бях почти изсъхнал, стигнахме до едно кално мочурище. Погледнах вляво и вдясно с надеждата, че ще можем някак си да го заобиколим, но и от двете страни се издигаха почти отвесните скали на неголям каньон. Жената мъдрец отметна глава назад и се засмя.

— Природата е такава изумителна класна стая! Нейните уроци като че ли идват точно в необходимия момент.

— Тоест?

— Отвори си очите! — рече тя. — Виждаш ли как тази кална пътека отразява живота ти?

— Точно в този момент, не.

— Ще ти го кажа тогава направо. Застлан ли е с червен килим пътят, който се простира между теб и целите ти?

— Не, в повечето случаи той прилича на блато.

— Да. Достойните цели изискват усилия, рискове и жертви. Трябва да постоиш, преодолявайки страх и съмнения. Налага се да черпиш от вътрешните си ресурси и да станеш нещо повече от това, което си бил преди. Всяко ново предизвикателство служи като посвещение. Обезкуражаваш се, преодоляваш неудобства, отегчение и обезсърчение. И така откриваш от какъв материал си направен.

Докато газехме до глезен в дълбоката кал, тя добави:

— По калните пътеки на живота ти черпиш сили от мечтата, която те е вдъхновила, когато си предприел начинанието си. Тя може да те тегли като магнит през тиня и калища. Затова първата стъпка във всеки един процес е определянето на посоката, избирането на цел, която да ти осветява пътя.

— Този въпрос понякога е доста труден за мен — да реша каква цел да преследвам.

— Е, няма да откриеш това, ако чакаш Божествено откровение, абсолютна сигурност, мистично видение или Божия Глас. Затова не

премисляй дълго идеите си и не се чуди, не се съмнявай в посоката си и не чакай другите да ти кажат какво трябва и какво не трябва да правиш. Върви към онова, което те привлича, вълнува и вдъхновява, към онова, което докосва сърцето ти. Запитай се кое е това, което си струва усилията и жертвите, произтичащи от посвещаването на дадена цел.

След като измихме калните си крака и обувки в един поток, жената маг се обърна към мен със съвет:

— Запомни, Страннико, че възвишените мечти за далечното бъдеще са тежък товар. Най-добрите цели може би са онези, които можеш да постигнеш през идната седмица, на следващия ден, час, стъпка. Създай процес, който поражда многобройни малки успехи.

— Многобройни малки успехи — повторих аз, докато вървахме през една клисура. — А какво ще кажеш за хората, които сякаш печелят слава за една нощ? Какъв е бил техният процес? — обърнах се аз към жената мъдрец.

— Всяко истински успешно начинание — отговори тя, — прилича на строенето на къща. То започва с правенето на здрава основа и след това продължаваш да работиш търпеливо до самото завършване. Някои къщи или кариери биват построени бързо, но нямат солидна основа. Изглеждат красиви, но не оцеляват дълго. Ако се вгледаш по-отблизо в тези „светкавични успехи“, ще откриеш, че обикновено зад тях стоят десет години подготовка.

— Десет години... — казах аз повече на себе си.

— Помисли за това! — рече тя. — За десет години ти можеш да постигнеш почти всичко. Можеш да станеш лекар или учен. Можеш да станеш изкусен в някакъв спорт, игра или бойно изкуство. В състояние си да станеш специалист в почти всяка област. Би могъл да натрупаш богатство или да преобразиш тялото си.

— Но десет години продължават да ми изглеждат много време!

— Гледайки напред, да. Но ако хвърлиш поглед назад, вековете траят колкото едно щракване с пръсти или примигване на очите. — Изведнъж тя ми посочи нещо. — Виж върха там горе. — Вдигнах глава. Той продължаваше да изглежда все така далечен. — А сега погледни назад — нареди тя. — Обърнах се и зареях поглед към планинските била под нас. — Изминахме дълъг път, стъпка по стъпка. Вървим и разговаряме от часове. Времето, през което се изкачваме,

щеше да ти се стори дълго, ако ти бях казала още на тръгване. Но поглеждайки назад...

— То не изглежда никак дълго — завърших аз изречението вместо нея.

Тръгнахме към една горичка и скоро навлязохме в сенчесто място, изгубвайки небето от поглед. Жената мъдрец коленичи, взе от земята един жълъд и обясни:

— По същия начин, по който това малко жълъдче пораста и се превръща във висок дъб, реката дълбае каменните стени на каньона си. По същия начин ти, който си бил безпомощно пеленаче, си станал зрял мъж. По същия начин можеш да постигнеш всичко, каквото пожелаеш — стъпка по стъпка.

— Звучиш толкова убедено. Защо си толкова сигурна? В крайна сметка човек може да се провали, дори и да напредва стъпка по стъпка.

— Малко неща са сигурни в този свят — рече тя, — но в действителност хората рядко се провалят. Те просто спират да се опитват.

Излязохме от надвисналата над нас гора и се озовахме под небесния балдахин. Извърнахме се, за да погледнем хълмовете под нас, а в това време жената маг каза още няколко последни думи за Закона на Постепенното Развитие.

— Трайният напредък не се постига с няколко драматични мига, а час след час, ден след ден. А с хода на времето се налага да се правят някои поправки. Пътят към щастието винаги е в ремонт. Фокусирай се над това да направляваш живота си стъпка по стъпка, докато постигнеш онова, което искаш. Оставяй настрана нещата, които можеш да свършиш по-късно. Когато дисциплината и търпението си обединят усилията, те се превръщат в постоянство и преодоляват върхове и долини, давайки завършек на намеренията ни. Ентусиазмът задава темпото, но постоянството постига целите. Постепенното развитие, търпението и постоянството са ключовете, които отключват вратата към крайната цел. Нали разбираш, съкровището не ни очаква чак в края на пътя. Самият път е сам по себе си нашата награда.

Така неусетно се озовахме на планинския връх. Избърсах чело и измерих с очи величествената гледка под мен. Удовлетворението ми беше още по-голямо, защото бе извоювано. Погледнах жената маг,

която ми посочи един друг, по-висок връх в далечината и отвъд него още един.

— Осъществиш ли целта си, ти просто сътворяваш друга. Пътуването никога не приключва — каза тя и сетне тръгнахме надолу.

ЗАКОНЪТ НА НАСТОЯЩЕТО ДА ЖИВЕЕШ В МИГА

ВРЕМЕТО Е ПАРАДОКС, ПРОСТИРАЩ СЕ МЕЖДУ „МИНАЛО“ И „БЪДЕЩЕ“, КОИТО НЕ СЪЩЕСТВУВАТ
РЕАЛНО ОСВЕН В УМОВЕТЕ НИ.

ИДЕЯТА ЗА ВРЕМЕТО Е УСЛОВНОСТ НА МИСЪЛТА И ЕЗИКА, НА ОБЩЕСТВОТО.

ЕТО ЕДНА ПО-ДЪЛБОКА ИСТИНА: НИЕ РАЗПОЛАГАМЕ САМО С ТОЗИ МИГ.

Възможно е да бъдем вечно щастливи, само ако
живеем от миг за миг.

Маргарет Бонано

Спускането ни надолу вървеше по-бързо от изкачването, но аз бях толкова унесен в мислите си, че почти не забелязах това. Къде отивахме? Какво щяхме да правим след това? Щях ли да успея да запомня казаното от нея? Кога щях да се прибера у дома? Щях ли да я видя отново утре?

Като че ли в отговор на тази моя погълнатост, тя каза:

— Изглеждаш замислен. Сега може би е моментът да опиша Закона на Настоящето. Да — разсъждаваше тя, — *сегашният* момент винаги е добър. — Жената мъдрец посочи хълмовете под нас и попита: — Виждаш ли как слънцето огрява онази поляна с нарциси... ей там, на фона на яркозелената трева? За мен те са толкова красиви, колкото всяко произведение на изкуството, в който и да е музей по света. — Ние вървахме в мълчание, докато здрачното небе се къпеше в различни отсенки.

Няколко минути по-късно, след като заобиколихме стената от познатите ни вече големи скални блокове, колибата изплува пред погледите ни. Жената маг отвори тръстикова врата и отново ме покани да влезна. Тя бързо стъкми огъня и пламъците заприщяха. След

това се изправи и се извини, че ѝ се налага да излезе навън. Предположих, че отива до тоалетната, както самият аз бях направил преди малко.

Минутите се нижеха, но тя все не идваше. Започнах да се въртя неспокойно, чудейки се кога ли ще се върне и как ще намеря пътя за дома в тъмното, ако изобщо дойдеше ред да си ходя тази вечер. Реших, че мога да спя и на открито сред хълмовете. Времето беше хладно, но не и студено, а семейството ми нямаше да се върне до понеделник следобед. Дотогава имаше още два дни.

Случилото се след това беше толкова странно, че се запитах дали изобщо мога да се доверя на сетивата си. Вместо жената мъдрец, в колибата се вмъкна една огромна котка. Тя се движеше така, сякаш знаеше точно къде отива. Козината ѝ бе тъмна и лъскава. Отчасти беше сиамка, но в нея имаше нещо и от... жената маг. Казвам това, защото в следващия миг осъзнах, че котката ми говори — не с устата, а с ума си. Гласът ѝ беше като този на домакинята ми, но по-тих. Седеше изправена на предните си лапи, както обикновено правят котките, известно време се взираше в мен и сетне заговори делово:

— Замислял ли си се някога над парадокса на времето? — попита тя и после близна козината на рамото си с изящно движение.

— Като че ли не — отговорих аз с усещането, че се случва нещо много причудливо. — Не и след последния роман за пътуване във времето, който четох.

Гласът ѝ отново отекна в ушите или в ума ми:

— Времето се простира между миналото и бъдещето, без те да имат каквато и да е обективна реалност. Времето е условност на ума, езиково понятие, обществена конвенция.

— Искаш да кажеш, че времето съществува, просто защото ние твърдим така?

— Именно — прошепна тя. — То е като филм на собствения ти живот, който се състои от отделни кадри, прелитащи пред някакъв обектив. Всеки кадър е мястото, където съществуваеш в настоящия миг, но кадрите създават илюзията, че се движат. Можеш да проектираш ума си в онова, което наричаме минало и бъдеще, но не можеш да живееш в друг момент освен в сегашния. Аз и подобните ми сме господари на настоящия миг. — След като каза това, тя се изпъна, легна грациозно и се зае да ближе козината си.

Замислих се над думите ѝ. Винаги бях харесвал котките въпреки надменното им чувство за превъзходство. И колкото и смахнато да звучеше, че съм научил Закона за Настоящото от една котка, в същото време това ми се струваше напълно уместно. Нито една от познатите ми котки не бе обръщала голямо внимание на миналото или на бъдещето. Подобно на най-големите мъдреци, котките живеят в мига.

Голямата сиамка се вгледа в мен внимателно.

— Аз и подобните ми сме царе на настоящето, защото *присъстваме* изцяло в него, тук и сега. Можеш ли да кажеш същото за себе си?

— За себе си? Е, да. Аз... понякога им се струва, че съм изцяло тук. Тоест... — Докато заеквах, тя се зае с по-важни неща като например да наблюдава една нощна пеперуда под светлината на огъня.

Сетне продължи, сякаш казаното от мен не заслужаваше никакъв коментар:

— Стореното от теб тази сутрин, вчера или миналата година вече е изчезнало. Има го само в ума ти. Онова, което очакваш, са само твои мечти. Ние разполагаме само с този миг, разбираш ли?

— Разбирам! — казах аз, без изобщо да съм сигурен, че е така.

— Не съм свършила. Наясно ли си, че усещането ти за хода на времето е поредица от спомени и впечатления, които се случват в настоящето? Тъгата по миналото е просто чувство, което се случва сега. Тревогите за бъдещето са реални само в ума ти, в този миг, под формата на образи, звуци и чувства. С други думи, миналото и бъдещето се случват сега, докато ги сътворяваш самият ти.

Подтикнат от неясното желание да си придам някаква важност, аз казах:

— Ако това е Законът на Настоящото, той ми изглежда доста абстрактен.

— *Времето* е абстракция — отговори тя. — В същото време обаче ти можеш да прилагаш този закон в практичен план, за да прогониш съжалението, грижите и объркаността. Способността ти да пренасочваш вниманието си към настоящия момент расте с практиката. Някой ден може би ще се научиш да правиш това като мен, съвсем непринудено.

Отказах се да си придавам важност. Думите на котката звучаха разумно. А и тя несъмнено владееше онова, на което ме учеше. После

за кратко мислите ми се зареяха и аз погледнах към вратата. Къде беше жената мъдрец? Трябваше вече отдавна да се е върнала.

— Хе-е-е-й! — чух гласа на котката, който ме върна бързо в реалността. — Разбираш ли как Законът на Настоящото може да промени живота ти завинаги? „Завинаги“ разбира се, означава сега.

— Вече зная важността на това да живея в настоящето — отговорих аз рязко в опит да запазя част от достойнството си.

— Знаенето и правенето не са задължително едно и също нещо, особено в твоя случай — измърка котката с изключително самодоволен вид. — Винаги, когато имаш някакъв проблем, той е свързан донякъде с миналото или бъдещето. Проблемите ти оживяват в ума и настоящето ти благодарение на вниманието и енергията, които им отделяш, и ти им позволяваш да се разпореждат в главата ти, както намерят за добре. Аз, за разлика от теб, не си пиляя деня с тях. Животът е твърде кратък — каза тя и думите ѝ прозвучаха като финален акорд.

Е, благодаря, ваше Височество — отвърнах аз. — Свършихте ли?

— Определено не. Не и преди да разбереш, че миналото и бъдещето не са нищо повече от един лош навик на ума — на твоя ум. Грижете за миналото и бъдещето са като халюцинациите на луд, който чува гласове и вижда създания, обитаващи единствено въображението му. Там настоящето, разбира се, отсъства.

Иронията да чуя това от говореща котка не ми убягна.

— Но колкото по-често забелязваш онова, което правиш — продължи тя, — толкова по-успешно ще преодоляваш този навик или който и да е друг, именно като си припомняш и прилагаш Закона на Настоящото. — Котката спря да ближе козината си и ми посвети пълното си внимание. — Искрено се надявам, че оценяваш Закона на Настоящото, който отделих време да ти обясня. — Без да дочака отговора ми, тя поде отново: — Присъствието в настоящето е като машина на времето, която осветява ума ти, освобождава те от тревогата и поражда един нов начин на живот. С други думи, с негова помощ ще заприличаш повече на мен.

— Нямам търпение да го приложам — казах аз и се засмях.

— Както казах, за да *имаш* настояще, ти трябва да *присъстваш* в настоящето, да помниш къде си и в *коя точка на времето* си. Така ще научиш *кой* си. Настоящото ни учи, че е важно онова, което правим днес, защото му посвещаваме един ден от живота си. Затова нека този

закон да изчисти ума ти от ненужните отломки и да те върне в едно състояние на яснота, простота и вътрешен покой.

— Както е при теб — осмелих се да кажа аз.

— Радвам се, че си го забелязал — измърка тя. — И помни, че колкото и реални или завладяващи да са твоите мисли, ти винаги можеш да се позовеш на Закона на Настоящото и да си напомниш, че съществува само *сега*, само *то* е истинско. Ако последваш съвета ми с благоговение и направиш мига свещен, ти ще се поклониш на тихата, котешка природа вътре в теб, която познава мъдростта, и всичко ще бъде наред.

— Значи е лесно да намериш котешката си същност?

— В твоя случай може да трябват значителни усилия — каза тя, сетне изви гръб, прозя се и заобиколи огнището, тръгвайки към вратата. — Прегърни този миг, направи спокойно крачка напред и се заеми с онова, което е пред теб. Защото накъдето и да се залута умът ти, твоето тяло винаги остава тук и сега. Когато си твърде припрян, намери покой в настоящето. Поеми си дълбоко въздух и се върни тук и сега. — Котката още веднъж се опъна с наслаждение и без да каже нито дума повече, излезе навън.

Почти веднага след това се появи жената мъдрец, седна, но не ми даде никакво обяснение.

— Докъде бях стигнала? — каза тя. — А, да, говорихме относно Закона на Настоящото.

— Мисля, че обсъдихме този въпрос доста нашироко — рекох аз. Не бях сигурен, но ми се стори, че очите ѝ ме гледат някак насмешливо. — Къде беше все пак? — попитах аз.

— О, навън, наслаждавах се на свежестта на нощния въздух... Бях се облегнала на задната стена на колибата, точно до теб.

— Но... почакай малко, ти ли беше...? — Дори не си направих труда да довърша въпроса си. Просто гледах как жената маг важно взима един малък чайник, окачен на стената на зелена пръчка, и го слага на огъня, пускайки вътре няколко листа от чай. Запитах се дали двамата ще разговаряме през цялата нощ, но след това пропъдих тези мисли и се отдадох на мига... и на чая, който се оказа превъзходен.

ЗАКОНЪТ НА СЪСТРАДАНИЕТО ПРОБУЖДАНЕТО НА ЧОВЕЧНОСТТА

ВСЕЛЕНАТА НЕ НИ СЪДИ.

ТЯ САМО НИ ПРЕДОСТАВЯ ПОСЛЕДСТВИЯ, УРОЦИ И ВЪЗМОЖНОСТИ ДА БАЛАНСИРАМЕ И ДА СЕ
УЧИМ ЧРЕЗ ЗАКОНА ЗА ПРИЧИНАТА И СЛЕДСТВИЕТО.

СЪСТРАДАНИЕТО Е В ТОВА ДА ПРИЕМЕМ ФАКТА, ЧЕ ВСИЧКИ НИЕ ДАВАМЕ НАЙ-ДОБРОТО ОТ СЕБЕ
СИ В ГРАНИЦИТЕ НА НАСТОЯЩИТЕ СИ РАЗБИРАНИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ.

Да нахраниш гладния, да простиш обидата и да обичаш врага си — това са велики добродетели. Но ако, да речем, открия, че и най-окаяният от просяците, и най-наглият от престъпниците са у мен; че очаквам милостиня от собствената си доброта; че самият аз съм врагът, който трябва да бъде обичан — тогава какво?

Карл Густав Юнг

Гледах над малкия огън и виждах пламъците да се отразяват в очите на жената маг. Огряното ѝ от светлината лице изглеждаше лишено от възраст с изключение на няколкото бръчици около очите ѝ. Предположих, че причината за тях бе насмешливата ѝ природа. Тя често се усмихваше и дори когато изглеждаше много сериозна, под повърхността долавях характерното ѝ чувство за хумор и проницателност.

След като поседяхме известно време в мълчание, взирайки се в горящите въглени, тя ми предложи да излезем навън, за да науча Закона на Състраданието. Станахме едновременно и излязохме.

Огледах се в почуда. Някакво промяна ли беше настъпила отново навън, или това беше трик на лунната светлина? Пред нас се простираше равнина с достатъчно дървета, които да ни скрият от

подобния на мъгла дъжд, под който натрупалия се през деня прах постепенно се слягаше. Носеше се приятно ухание на дървесна кора и листа, смесени с пръст и трева.

— Всичко е толкова живо — забелязах аз.

— И наистина е живо — отвърна тя, докато галеше грубата кора на едно близко дърво. Под светлината на растящата луна издигащите се хълмове бяха извивките по тялото на Земята. — Накарай ума си да полети далеч отвъд тези възвишения — продължи жената маг. — Достигни океаните, фиордите, вулканите, рифовете, високите планини и морските дълбини, всички те гъмжащи от живот. Това са плътта и костите, кръвта и духът на Земята, нашата майка.

Тя вдигна пръст, за да ми покаже една малка бълха, която подскочи и се изгуби.

— Ако си бълха — каза водачката ми, — и си на гърба на слон, ще виждаш само гора от големи косми, растящи навсякъде около теб, и няма да имаш никаква представа къде точно се намираш. Но ако подскочиш високо и погледнеш надолу, ще откриеш, че си живял на гърба на живо създание. Точно това се случи с космонавтите, които първи се издигнаха в космоса. Когато напускаха Земята, те бяха учени и пилоти, а когато се върнаха — мистици, защото бяха зърнали самотната, величествена, свещена, синьозелена, жива, дишаща планета. Това видение извиква смирение и заедно с него чувство на страхопочитание и състрадание, което се пренася във всекидневния ни живот.

— По същия начин, по който можеш да откриеш равновесието в чаплата и усета за настоящето в една котка, ти можеш да научиш Закона на Състраданието от Земята, чиято кожа тъпчем, чиито дървета сечем и горим, чието живо богатство експлоатираме, без дори да се замисляме за действията си, без да ѝ поискаме позволение или да ѝ благодарим. — Жената маг се загледа в нощното небе.

— В продължение на много векове аз разговарям със Земята. Познавам сърцето ѝ и ти казвам, че тя разбира всичко по един толкова дълбок и мъдър начин, че очите ти биха се напълнили със сълзи, ако можеше само да се докоснеш до пределите на нейното състрадание. Земята ни прощава, защото знае, че ние сме плът от плътта ѝ — ние сме част от нея, която все още се учи и расте.

— И затова ще те попитам за следното — каза тя и приклепна на земята. Сетне гребна шепя плодородна пръст с двете си ръце и я остави да се изсипе между пръстите. — Ако Земята може да ти прости за грешките, можеш ли ти сам да простиш на себе си и да предложиш на другите същото състрадание?

Легнах по гръб и вдигнах очи към звездното небе.

— Май не ме бива много в състраданието.

— Не си съчувстваш и сам, нали? — попита тя тихо.

— Не, мисля, че не.

— Точно оттам трябва да започнеш. Колкото повече обич и доброта даваш на себе си, толкова повече ще имаш и за другите. — Тястана и влезе обратно в колибата. Последвах я. Взряна в мен над пламтящия огън, докато светлината проблясваше в очите ѝ, жената мъдрец ми разкри същината на този закон.

— Дошло е времето, Страннико, да видиш себе си и другите по нов начин, необременен от преценките и очакванията, които стоят между теб и света. Дошло е времето да разбереш, че всички ние — и приятели, и врагове — даваме най-доброто от себе си в границите на нашите разбирания и възможности.

— Някога поетът Руми написал: „Някъде отвъд идеите за правене на добро и зло има едно поле. Ще те срещна там. Когато душата лежи сред онази трева, светът е твърде пълен, за да говорим.“ Руми е написал тези думи, защото е разбирал, че съденето е човешко изобретение, че Бог е тук не за да ни съди, а да ни даде средствата, с които да се учим от своите грешки, така че да можем да растем и да се развиваме. — Жената маг се извърна към мен и ме попита:

— Ако можеш да повярваш в това, че Бог не ни съди, защо е необходимо да съдиш другите?

— Опитвам се да не ги съдя — отвърнах аз, — но как да постъпваме тогава с насилниците и жестоките хора?

— Законът за Състраданието не е произволен, нито условен — каза тя. — Знаем, че на този свят има дълбоко неспокойни и разрушителни души и че онези, които не знаят покой, са склонни да не дават покой и на другите. Състраданието не означава да ги оставяме да ни тъпчат и да рушат. Някои индивиди трябва да бъдат отделени от обществото. Но човек може да изпитва състрадание към злото, без да

му се поддава. В сраженията можеш да състрадаваш на враговете си, дори когато битката е на живот и смърт.

— Но защо да изпитваме състрадание към жестоките и презрените? Защо да не мразим онова, което е омразно?

— Това е важен въпрос и заслужава ясен отговор — отговор, който трябва да намериш сам. Но обърни внимание на това: омразата и състраданието са различни видове енергия. С коя от тях искаш да изпълниш своя свят?

— Не мога да споря с теб, когато заемаш позицията на добрата воля — отвърнах аз, — но ми е все така трудно да бъда благ към фанатиците и мъчителите на деца.

— Никога не съм казвала, че състраданието е лесно! — каза тя. — Но, лесно или не, законът диктува да подчиняваш действието си на любовта и разбирането, а не на омразата и невежеството. За да постигнеш това, е необходим скок към един по-широк кръгзор, към осъзнаването на факта, че Вселената, в която живееш, е едновременно загадъчна и справедлива. Тази дълбочина на разбирането произтича от интуитивното прозрение за присъщата на Вселената разумност. Без значение дали постигаш това разбиране чрез наблюдение, разсъждение или религиозна вяра, в крайна сметка откриваш, че в света на природата нямаш нито приятели, нито врагове, а само учители.

— Излиза, че човек трябва да е светец, за да се придържа към този закон.

Тя ми отговори с усмивка:

— Законът на Състраданието кротко изисква да се издигнем над нашите ограничени възгледи. Това понякога може да бъде изключително трудно. Затова помни, че състраданието започва със самия теб. Бъди внимателен и търпелив. Всички ние имаме многобройни мисли и чувства — и положителни, и отрицателни — които се пораждат в ума и сърцето ни. Не е необходимо да бъдеш светец, но вместо да се поддаваш или да се бориш с отрицателните мисли, остави състраданието да ги отнесе с вълна от обич и разбиране.

— Продължавам да си мисля, че човек трябва да е безгрешен, за да постигне това.

Жената мъдрец стана и закричи. След това отново се обърна към мен.

— Спомняш ли си да си участвал в разгорещен спор, когато си се чувствал обиден, измамен и изпълнен със завист?

— Да — отвърнах аз.

— Върни се към този момент — рече тя — и почувствай болката и гнева.

— Добре, Направих го.

— Сега си представи, че в разгара на тази разпалена препирня, човекът, с който спориш, изведнъж се хваща за сърцето, надава вик и се строполява мъртъв в краката ти.

— Боже мой — казах аз, представяйки си картината.

— Къде е гневът ти сега? Къде отидоха завистта и ревността, негодуванието и болката ти?

— Изчезнаха — отвърнах аз. — Но... но какво би означавало, ако смъртта на човека ми донесе радост? Ами ако се окаже, че не мога да му простя?

— Тогава прости на себе си за това, че не можеш да му простиш. И в това опрощение ще намериш състраданието, което лекува болката от това, че си човешко същество. За да извикаш опрощението, когато ти е нужно — добави тя, — помни, че трябва да си представиш как твоят приятел, любим човек или враг лежи мъртъв в краката ти, както самият ти един ден ще лежиш в краката на Духа. Тогава ще видиш нещата с други очи, защото смъртта е великият балансър. Ние всички ще напуснем този свят и ще се разделим с онези, които обичаме. Всички изпитваме надежда и отчаяние. Всички имаме мечти и загуби. Всички сме вплетени, без да знаем как, в мистерията на живота, и правим най-доброто, на което сме способни.

— Може би това е имал предвид Платон, когато е написал: „Бъдете добри, защото всеки, когото срещате, води някаква люта битка“.

— Да — каза жената мъдрец. — Сега разбираш. — След това отиде до леглото си от листа и легна. Продължих да я наблюдавам под гаснещата светлина на огъня, докато последните въглени трепнаха и изтляха.

ЗАКОНЪТ НА ВЯРАТА ДА СЕ ДОВЕРИШ НА ДУХА

ВЯРАТА Е НАШАТА ПРЯКА ВРЪЗКА С ВСЕОБЩАТА МЪДРОСТ, КОЯТО НИ НАПОМНЯ, ЧЕ ЗНАЕМ ПОВЕЧЕ, ОТКОЛКОТО СМЕ ЧУЛИ, ПРОЧЕЛИ ИЛИ НАУЧИЛИ; ЧЕ ТРЯБВА САМО ДА ПОГЛЕДНЕМ, ДА СЕ ВСЛУШАМЕ И ДА СЕ ДОВЕРИМ НА ЛЮБОВТА И МЪДРОСТТА НА ВСЕМИРНИЯ ДУХ, КОЙТО РАБОТИ ЧРЕЗ ВСИЧКИ НАС.

Вярата дава смелост на душата да отиде по-далече,
отколкото стига погледът.

Уилям Кларк

Когато се събудих, нея я нямаше и не знаех дали ще се върне. Скочих бързо на крака, излязох навън и се огледах, но я нямаше никъде. Не открих дори и следите ѝ. Минутите се нижеха и над ума ми се спуснаха съмнения като тъмни облаци. Съществуваше ли тя наистина, или бях сънувал някакъв чуден сън? Не, разбира се, че не. Всичко бе реално, добро и истинско.

След това погледнах към гората и я зърнах да стои под хладните утринни сенки до три сърни — една кошута и двете ѝ малки. В този момент тя изглеждаше като една от тях, сърна в човешки вид. Почувствах се като натрапник. Те се обърнаха едновременно и ме видяха. Сърната отстъпи към укритието на дърветата и се изгуби, а жената маг тръгна към мен.

— Искам да ти покажа нещо — каза тя и ми даде шепа ранни къпини. — Сърната ги харесва, но на теб могат да ти се сторят горчиви. — Оказа се права. Въпреки това обаче къпините заситиха глада ми и ме изпълниха с усещане за лекота и жизненост. След това потеглихме на сутрешен преход. Спрях се само да пия вода с шепи от един малък водопад и след това я последвах. Крачехме в ритъм по билото на неголям тревист хълм, покрит с килим от пъстри цветя — червени, жълти, яркосини.

— Отварянето на цветовете под утринните лъчи ми напомня за Закона на Вярата — каза жената мъдрец.

— Това закон за религията ли е? — попитах аз.

— Вярата не изисква да се уповаваме на някакъв външен Бог, а просто да вярваме в цветята — каза тя усмихната. — Но ако някой умее да цени цветята, той несъмнено цени и Бог, не като вярване, а като чувство на удивление и тайнство. Законът на Вярата се отнася до упованието ни в любовта и разумността, които действат в нас и в цялото сътворение.

— Е, честно казано, аз не вярвам на всеки срещнат.

Жената мъдрец се засмя.

— Вярата не е сляпа. Ние всички познаваме хора безчестни и опасни и затова трябва да бъдем силни и бдителни в този свят. Ето защо един арабски мъдрец някога казал: „Уповавай се на Аллах, но си вържи камилата.“

— Практикуването на Закона на Вярата не означава да се надяваш, че всички хора постъпват така, както трябва. Той има едно по-висше и по-трансцендентално значение. Вярата е осъзнаването, че Духът работи чрез и във всеки един от нас, във всеки човек и обстоятелство. Вярата е също и убеждението, че каквото и да се случва, то служи на една по-възвишена цел, дори и на пръв поглед да не изглежда така.

— Това е някаква хипербола, нали? Особено в случаите на лична трагедия.

— Вярата е една от най-големите хиперболи, един от най-големите скокове, на които е способен човек. Защото, за да можеш да продължиш нататък, имаш само вярата си.

— Как тогава да направя този скок?

Жената мъдрец се отпусна на земята, подобно на лист върху тревистия хълм, и ме попита:

— Какво би направил, ако изведнъж научиш с абсолютна сигурност, че чрез теб и всички останали действа Висша Разумност за общото благо на човечеството? Че всяка наслада и всяко изпитание си имат определено предназначение?

— Ако знаех това, всичко би било различно.

— Законът на Вярата не иска от теб да вярваш в това, Страннико, но те ръководи да живееш така все едно, че е вярно. С други думи, да

го приемеш на доверие. И докато живееш в светлината на този закон, той ще преобрази разбирането и опита ти в света. Ще започнеш да възприемаш всяка трудност като изпитание, което идва, за да те научи на нещо. Ще откриеш поуки и възможности във всяко предизвикателство.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да ценя вярата повече от разума?

Тя се засмя, очевидно намирайки забележката ми за забавна.

— Вярата не е обратното на разума. Вярата е едно от най-практичните, разумни и конструктивни неща, които могат да ти помогнат да живееш вдъхновено.

Тя протегна ръка, за да докосне венчелистчетата на едно цвете, и добави:

— Бидейки една от най-деликатните и най-уязвими форми на съществуване, животът на цветята е кратък и неуловим. Невнимателната стъпка, сухата зима или проливният дъжд могат да се окажат фатални за нежните цветове. И въпреки това всяка сутрин те се отварят широко. Цветята могат да ни научат на много неща за вярата. Когато обработиш собствената си градина на вярата, ти ще заживееш един нов живот, подобно на това цвете.

Сведох поглед и докоснах нежния цветец, толкова крехък и уязвим. За първи път осъзнах, че нямам вярата дори на едно цвете. Следващите думи на жената мъдрец докоснаха най-съкровените ми чувства.

— Вярата не е стока, която можеш да притежаваш или владееш — каза тя. — Тя е Божествен ред, който прониква във всички неща, светлината зад очите ти, любящата и мистична разумност, извираща от центъра на сътворението.

— Как мога да се докосна до тази вяра в ежедневието си живот? — попитах аз.

— Като начало, заслушай се в интуитивната мъдрост на сърцето си, където говори Духът. Толкова много хора разчитат на книги, учители, учени, медиуми, оракули и други подобни, за да получат съвет, напътствие или потвърждение на собствените си разбирания.

— А не разчитам ли аз сега на твоя съвет и насоки?

Завалей лек дъждец, който постепенно се превърна в порой. Жената маг ме поведе под балдахина на надвисналите клони и ми

отговори:

— Учителите и книгите си имат своята стойност, а източниците на напътствие и вдъхновение могат да влизат в живота ти под различни форми. Но никога не забравяй, че съкровището е вътре в теб. Другите не могат да ти дадат нещо повече от онова, което вече имаш. Те са в състояние единствено да ти предоставят ключовете към вътрешното ти богатство. Затова слушай внимателно онези, които говорят от опит, и прегърни мъдростта там, където я намериш, но винаги сравнявай външните напътствия с мъдростта на сърцето си.

— Случвало се е да се уповавам на себе си, да взимам определени решения и да бъркам.

— Можеш да избереш една пътека вместо друга и след това да се сблъскаш с големи трудности и изпитания в резултат на това решение. Означава ли това, че си направил грешен избор от гледна точка на най-висшето благо и поука за теб?

— Е, предполагам, че не.

— Вярата означава винаги да се уповаваш на собствения си избор.

— Много бих искал да имам такава силна вяра в себе си.

— Вярата в собствените възможности — отбеляза тя — се развива по естествен път, от твоя пряк опит. Постепенно се научаваш да се доверяваш на инстинктите на своето тяло, на интуицията на сърцето си и на способността на своя ум си да се свързва с Всемирния Разум.

Една лека и хладна капка дъжд падна на челото ми и жената мъдрец ми посочи водата, която струеше от пукнатината в близка скала, образувайки водопад, падащ върху валчестите камъни по-долу.

— Виждаш ли как водата създава впечатлението, че извира от скалите? — попита водачката ми. — Въпреки това ти знаеш, че тя не идва от скалите, а само тече през тях. Че източникът ѝ е някъде горе. Подобно на водата Висшата Мъдрост не идва *от* ума ти, а по-скоро минава *през* него. Ти не си съд, който трябва да бъде запълнен с факти, а по-скоро радиоприемник, настроен към Всемирния Разум, който пронизва всичко сътворено. Необходимо е просто да се вслушаш и да се довериш.

— Бих искал да вярвам в това толкова силно, колкото и ти — казах аз.

Жената мъдрец се усмихна отново.

— Вярата означава да живееш в несигурност, Страннико. Да намираш пътя си в живота опипом, да позволиш на сърцето си да те води като фенер в мрака. Няма абсолютна сигурност освен в абсолютната вяра. Това не означава, че всички обстоятелства ще се развиват в твоя полза или че има някаква Божествена справедливост във всяко твое нараняване или излекуване. Всякакви събития — и красиви, и ужасни — могат да се случат в този свят. Малкият ни ум не може винаги да види по-голямата картина и да узнае кое служи за по-висшето благо. Затова въпреки неяснотата и несигурността на живота, щом се научиш да живееш с вяра като цветето и започнеш да се уповаваш на Духа, който следва повелите на една Висша Воля отвъд пределите на ума ни, ти ще видиш този Дух навсякъде, във всеки и във всичко.

В продължение на няколко минути се изкачвахме и спускахме по виещата се пътека. В ума ми се беше възцарил покой, докато накрая се оформи един друг въпрос:

— Когато се науча да черпя от тази вътрешна мъдрост, ще бъда ли воден и аз като теб и ще правя ли по-малко грешки?

Тя се засмя.

— Преди няколко седмици се препънах и паднах, докато слизах по един хълм.

— Настина ли?

— Наистина. Но докато лежах на земята, намерих един красив камък, който нямаше да видя, ако не бях паднала. Нали разбираш, вярата не означава да си безпогрешен и всичко да ти върви по мед и масло. Вярата предполага готовност да паднеш, да сгрешиш и да се учиш от тези неща. С други думи, да се довериш на процеса на развитие на своя живот. Колкото повече се уповаваш на Духа в живота си, толкова по-пряко ще черпиш от неговата жива сила.

Жената мъдрец замълча и тъкмо тогава дъждът спря. Излязох от заслона на дърветата под топлото слънце и ме заля усещането за изключително спокойствие и благоденствие. В този момент осъзнах, че въпреки предизвикателствата и изпитанията, с които човечеството се сблъсква, нашият свят е в ръцете на Духа и се разтваря като цвете за Светлината.

ЗАКОНЪТ НА ОЧАКВАНЕТО ДА РАЗШИРИМ ПРЕДЕЛИТЕ НА СВОЯТА РЕАЛНОСТ

ЕНЕРГИЯТА СЛЕДВА МИСЪЛТА.

**НИЕ СЕ ДВИЖИМ КЪМ ОНОВА, КОЕТО МОЖЕМ ДА СИ ПРЕДСТАВИМ, НО НЕ МОЖЕМ ДА ГО
НАДСКОЧИМ.**

**ОНОВА, КОЕТО ПРЕДПОЛАГАМЕ, ОЧАКВАМЕ И ВЯРВАМЕ, ЧЕРТАЕ ЦРИХА И ИЗПЪЛВА БАГРИТЕ НА
НАШИЯ ЖИТЕЙСКИ ОПИТ.**

**КАТО ПРИДАВАМЕ ДЪЛБОЧИНА И ШИРОТА НА УБЕЖДЕНИЯТА СИ ЗА ВЪЗМОЖНОТО, НИЕ
ПРОМЕНЯМЕ БИТИЕТО НА СВОЯ ЖИВОТ.**

Животът ни се определя не толкова от опита, колкото
от очакванията ни.

Джордж Бърнард Шоу

Продължихме мълчаливо по лъкатушещата горска пътека, докато
стигнахме до едно плато, където жената маг изведнъж спря. Отново ми
подаде камък и ми посочи ствола на дърво на около двайсет крачки
разстояние.

— Имам едно предизвикателство за теб — съобщи ми тя.

— Поредното дърво? — попитах аз.

— Да. Но този път имаш само един камък — само една
възможност да го уцелиш.

А ако не успея?

— Имам да споделя с теб още много ценни неща, но ако
пропуснеш дървото, времето ни заедно свършва — рече тя.

— Сериозно ли говориш?

— Винаги говоря сериозно.

— Защо е толкова важно да ударя това дърво още с първото хвърляне? — попитах аз и го посочих с ръка.

— Не него — поправи ме жената маг. — Онова другото, ей там. — Тя вдигна ръка по посока на един голям дъб на около *трийсетметра* разстояние.

— Не мога да го уцеля от първия път! А какво стана със Закона на Постепенното Развитие? Не трябва ли да опитам по-отблизо?

— Тук не говорим за Закона на Развитието. Темата ни е Законът на Очакването и това как скритите ти убеждения и предположения формират опита ти.

— Е, добре, признавам. Не мисля, че мога да ударя дървото.

— Аз пък вярвам, че можеш — каза тя усмихната.

— Щом така вярваш, *ти* го удари тогава! — отговорих аз, докато подхвърлях нервно камъка.

Без да обръща внимание на забележката ми, жената маг седна и ме подкани да направя същото, но аз отказах.

— Предпочитам да остана прав, ако нямаш нищо против. Малко съм напрегнат.

— Запази присъствие в настоящето — напомни ми тя. — И по-късно ще имаш време да се ядосваш на себе си.

Седнах и се заслушах в думите ѝ.

— Преди нещо да се появи на този свят — поде тя, — то първо се оформя като мисъл или образ в нечий ум. Мислите ти оцветяват прозорците, през които виждаш света. Убежденията ти стават опорните камъни на твоя опит. С други думи всяка положителна мисъл е молитва, а всяка молитва намира отклик.

— Настина ли вярваш в това? — попитах аз.

— Онова, в което вярвам аз, в момента не е толкова важно, колкото онова, в което вярваш *ти* — отвърна тя. — Не говоря за нещата, в които си *мислиш*, че вярваш. Повърхностните схващания не оказват голямо въздействие. Само най-дълбоките и най-съкровени убеждения имат силата да оформят реалността.

— Това ми напомня за едно старо стихотворение — рекох аз. — Двама мъже гледали през решетките на затворническата си килия. Единият виждал кал, а другият виждал звезди.

— Да — каза тя. — Нещото, което виждаш, зависи от онова, което избереш да гледаш, а то пък се определя от онова, което очакваш

да видиш. Ако смяташ например, че „на хората не може да им се вярва“, ще виждаш света през филтъра на това очакване и ще намираш доказателства за него. Убежденията ти влияят на решенията, които взимаш, посоките, в които поемаш и дори на приятелите, враговете и съдбата, която срещаш. Твоите възгледи привеждат в действие вътрешни процеси и постъпки, които се отразяват на това как се движиш, действаш и чувстваш. На едни по-фини нива мислите ти дори се отразяват на размера и цвета на енергийното ти поле, на което реагират другите хора. Ако например възприемаш хората около теб като приятели, които те харесват, ти си отпуснат и сърдечен. Поведението и енергията ти ги привличат към теб. Това е единият начин, по който очакванията ти формират твоята действителност.

— Всичко това е понятно, но нямам търпение да науча как то ще ми помогне да уцеля онова дърво от първия път.

— *Просто* опитай — поправи ме тя и ми даде знак да заема позиция. — Съсредоточи цялото си внимание върху дървото, пригответи се да хвърлиш камъка и кажи на глас: „Мога да ударя дървото с лекота.“

Чувствайки се глупаво, казах:

— Добре. Мога да ударя дървото с лекота. — Разбира се, изобщо не си вярвах. Всъщност бях изпълнен със съмнения. Беше абсолютно невъзможно да го уцеля от трийсет метра още от първия път, а вероятно и изобщо не бях способен да го направя, дори чрез метода „първо вляво и после вдясно“ или ако започнех по-отблизо, а тя така или иначе нямаше да ми позволи това. Нямах шанс дори и да бях някой голям питчър от висшата лига. От никого не можеше да се очаква подобно постижение. Дървото просто беше прекалено далече!

— Да удариш дървото е лесно — каза жената мъдрец, откликвайки още веднъж на мислите ми. — Предизвикателството тук е да отхвърлиш отрицателните мисли, които те спират.

Водачката ми взе един камък от земята. Устата ми увисна отворена, когато тя замахна и уцели дървото право в средата, при което се чу кънтящ удар.

— Това беше просто, за да привлече вниманието ти — каза жената маг усмихнато, докато я зяпах с широко отворени очи. — Не е достатъчно само да си повтаряш „Мога да го направя, мога да го направя“ — обясни тя. — Не и докато скритите ти съмнения ограбват

духа ти, лишавайки те от сила и концентрация. Искам да изкараш тези негативни очаквания на открито, под светлината на ясното ти съзнание, където могат да бъдат видени такива, каквито са. Хайде, изкрещи им да излязат навън, колкото ти глас държи.

Чувствах се наистина глупаво, но направих онова, което се искаше от мен. Изкресях високо всички причини, поради които не можех да ударя дървото. По нейно настояване дадох глас на всичките си съмнения, отново и отново.

— Сега — рече тя, — погледни дървото пак и създай следното очакване: „Мога да ударя дървото с лекота“

Послушах я и произнесох думите отново: „Мога да ударя дървото с лекота“. И тогава се случи нещо съвсем неочаквано. В казаното от мен нямаше и най-малко съмнение. Бях го изрекъл съвършено искрено. *Усетих* го. Вярвах в него изцяло! Реших, че това е самата истина. Когато погледнах дървото, почувствах, че между мен и него има някаква енергийна нишка, и разбрах, че камъкът ще следва тази линия, докато стигне до целта. Стоях точно насреща, заел стабилна позиция. Не съществуваше нищо друго освен мен, камъкът и дървото. За миг изчезнах дори и самият аз. Точно тогава си поех въздух и хвърлих камъка. В момента, в който той се отдели от ръката ми, *знаех*, че ще попадне в целта. Видях го да лети, привлечен от дървото като от магнит. Камъкът се удари точно в средата на ствола и в същия миг нещо в мен се случи. Осъзнах Закона на Очакването: преди да успея да направя нещо, трябва да повярвам в него. И истински да го очаквам.

Жената мъдрец кимна и каза:

— Преди да го направиш, ти си го видял да се случва в ума ти. И ако човек в своето ежедневие създава в мислите си положителни образи, щастливи обстоятелства и успешни развързки, те стават реални за дълбокото му съзнание, откъдето тези представи привличат подобни на себе си житейски ситуации. Законът на Очакването идва да напомни за вродената ти способност да оформяш живота си чрез образите и очакванията, които сътворяваш. Изкарвайки съмненията си на показ, ти ги изкореняваш от дълбините на съзнанието си и така те се стопяват под светлината на ясното осъзнаване.

— А ако си създам очаквания, че мога да летя? Мога ли да използвам същия процес?

— Не искам да попарвам ентузиазма ти, Страннико, но Законите на Духа, които се проявяват в това измерение на реалността, са водещи спрямо нашите човешки схващания. Нали разбираш, гравитацията работи независимо от това дали вярваме в нея, или не.

— Значи дори и да прогоня всичките си съмнения, аз пак няма да мога да летя.

— Но ти *можеш* да летиш! — каза тя. — Можеш да се издигнеш във въздуха, да се понесеш в космоса и да се приземиш на Луната! Огромни съмнения и научни предразсъдъци трябваше да бъдат преодоляни, преди човечеството да направи „невъзможното“ и да полети. Съгласно законите на Духа не съществуват никакви ограничения освен собствените ни вярвания. Бъдещето ни като индивиди и човешки вид ще се определя от способността ни да разбираме и да прилагаме Закона на Очакването.

Докато се спускахме към долината, жената мъдрец продължи:

— Законът на Очакването подчертава важността на това да изследваме нашите предубеждения и схващания, да заменим обезсилващите съмнения с живи образи и да създадем нови убеждения, опрени на ясното намерение.

— А ако не съществуват никакви доказателства, които да подкрепят това убеждение? — попитах аз.

— Точно това се опитах да ти внуша — рече тя. — Вярвай при всяко положение! И очакването ще привлече доказателствата.

— Ще направя всичко по силите си — отвърнах аз. — Но по повод обезсилващите съмнения, четенето на вестници понякога толкова ме подтиска. Лесно е да загубиш вяра в човечеството с всички тези екологични проблеми, изоставени деца, престъпления и алчност.

— Аз не преливам от надежда — каза жената маг. — Изпълнена съм с вяра. Съществуват реални проблеми. Но дори и когато сме изправени пред най-болезнените неща, като че ли е по-мъдро да се съсредоточим над положителния изход и човешкия нипотенциал. Законът на Очакването ни учи, че онова, над което се фокусираме, се разраства. Ако се бориш с проблемите, това само ще ги направи по-силни, защото с борбата им даваш енергия. Затова се концентрирай над решенията, а не над проблемите.

Жената мъдрец погледна към ястреба над вдигнатите ни глави, който се носеше по вятъра като хвърчило, и сподели с мен последната

си забележка за Закона на Очакването:

— Подобно на древните алхимици, Страннико, ти можеш да превърнеш съмнението в увереност, страха в кураж. Новите очаквания пораждаат нови възможности. Не чакай опитът да ги потвърди. Сътвори си нова визия за онзи, който искаш да станеш, и това несъмнено ще се случи.

ЗАКОНЪТ НА ЦЕЛОСТТА ДА ИЗЖИВЕЕШ СВОЯТА ИСТИНА

ЦЕЛОСТТА ОЗНАЧАВА ДА ЖИВЕЕМ И ПОСТЪПВАМЕ В СЪЗВУЧИЕ С ДУХОВНИЯ ЗАКОН И С НАЙ-ВЪЗВИШЕНИТЕ СИ ИДЕИ ВЪПРЕКИ ИМПУЛСИТЕ КЪМ ПРОТИВНОТО.

ОТ СЪРЦЕТО НА ЦЕЛОСТТА СИ НИЕ РАЗПОЗНАВАМЕ, ПРИЕМАМЕ И ИЗРАЗЯВАМЕ НАШАТА АВТЕНТИЧНА ВЪТРЕШНА РЕАЛНОСТ И ВДЪХНОВЯВАМЕ ДРУГИТЕ НЕ С ДУМИ, А СЪС СОБСТВЕНИЯ СИ ПРИМЕР.

Не съм сигурен, че ще победя, но съм сигурен, че ще
бъда верен на себе си докрай.

Не съм сигурен, че ще успея, но съм сигурен, че ще
живея в съгласие със светлината, която нося.

Ейбрахам Линкълн

Известно време наблюдавахме как ястребът се издига по спирала нагоре, понесен от въздушните течения, и след това тръгнахме към една дълбока долина, където дърветата бяха наметнати с дантела от смарагдовозелени мъхове. Докато се спускахме, си мислех за законите, които бях научил досега, но открих, че не си спомням много подробности.

Доловила сякаш тревогата ми, жената мъдрец каза:

— Не е нужно да запомниш всичко, Страннико. Думите са само звуци. Въпреки това някои гласове имат силата да проникват в сърцето и докосват душата. Тази духовна способност ще придобиеш само ако претвориш Законите на Духа в собствения си живот.

Тя се спря, загледа се в далечината и посочи един връх зад нас.

— Виждаш ли билото на онзи хълм?

— Нали не искаш да го ударя с камък?

Тя се усмихна.

— Не, нищо подобно. Искам просто да се изкачиш на него и да се върнеш за трийсет минути.

Вдигнах глава към хълма.

— За трийсет минути? Но дори и да тичам дотам и обратно, пак се съмнявам... искам да кажа... Е, надявам се, че ще успея да се справя със съмненията си.

— Останаха ти само двацет и девет минути — рече тя.

Затворих уста и потеглих.

Преходът беше труден и мъчителен. По средата на изкачването белите ми дробове горяха толкова болезнено, че си мислех дали да не се върна, преди да стигна върха. Чувствах, че не мога да продължа, но трябваше да го направя и го сторих. Блъснах се в стената, която сам бях издигнал пред себе си, и минах през нея.

Когато се върнах, почти се строполих в краката й. Бях дошъл десет минути по-късно. Дишах тежко и тъкмо се чудех какви ли ще бъдат последствията от провала ми, когато жената мъдрец заговори:

— Защо не тръгна обратно, преди да стигнеш върха? Така щеше да дойдеш навреме. Кой щеше да знае, че не си се изкачил?

— Аз — отвърнах й, докато се опитвах да си поема дъх. — Аз щях да знам.

Тя се усмихна широко.

— Точно така. Законът на Целостта е за това как да живееш в съзвучие с най-висшия си житейски план въпреки импулсите, които те тласкат към противоположното. За това как да постъпваш, когато никой не те наблюдава.

Жената маг ме поведе, все така плувнал в пот, по едно възвишение, докато накрая стигнахме до някакво езерце, образувано от зимните дъждове. Без никакво смущение тя съблече горните си дрехи и влезе във водата. Последвах примера й. Не бях свикнал да бъда сам в планините и да плувам почти гол с друга жена освен с моята. В действителност водачката ми беше доста привлекателна. Изведнъж открих, че се питам дали си има любовник. Врълхлетя ме усещане за вина. Не че имах никакви сексуални намерения — в това отношение се ръководех от определени правила — но не мога да кажа, че и тази мисъл не мина през ума ми.

В този момент тя се обърна към мен и отговори на мислите ми:

— Нарушаването на обществените норми е като да плуваш срещу течението, срещу потока на ценностите на днешния ден. Това може да бъде направено, ако не бъдат отхвърлени най-дълбоките

копнежи на сърцето ти, но животът става по-труден, по-изтощителен... и понякога има последствия.

— Като например?

— Като например да засегнеш убежденията и чувствата на хора, които приемат тези убеждения много насериозно — каза тя.

— Значи целостта означава да следваш обществените условности?

— Следването условностите на обществото и избягването на онова, което се смята за неетично, незаконно и неморално, не касае целостта, а разума.

— Значи ми препоръчваш конформизма, защото така е по-лесно?

— Не ти препоръчвам слепия конформизъм, нито слепия бунт. Просто дръж очите си отворени и обръщай повече внимание на висшата мъдрост на сърцето си, вместо да се поддаваш или отхвърляш случайните си импулси и желания. Следвай напътствието на Мартин Лутер за целостта: „Обичай Бог и постъпвай, както ти е угодно.“

„Да постъпвам, както ми е угодно“, замислих се аз, чудейки се дали това не е някаква покана и какво да правя, ако наистина е така. Размишленията ми скоро бяха прекъснати от гласа на жената маг, която се облече и ми даде знак да направя същото.

— Както ти казах, Страннико, Законът на Целостта ни помага да дадем един автентичен израз на вътрешната си реалност. Той също взима под внимание факта, че ако завистта, алчността и манипулирането влияят на действията и изразяването ни, последствията ще бъдат *неизбежни*, защото така е изтъкана механиката на Вселената. При нарушаването на духовен закон, *деянието е наказание за самото себе си*, защото в този момент се отрищват по-фини сили, от чиито последствия не можем да избягаме, както не можем да надскочим и закона на гравитацията.

По това време вече бяхме навлезли дълбоко в долината, където стръмните склонове и гъстият листак заглушаваха стъпките ни. Потънал в мисли за условностите, желанията и целостта, аз едва не се блъснах в жената маг, която се беше спряла, за да ми посочи някакъв гущер, надничащ от една пукнатина в близката скала.

— Този гущер не се опитва да бъде нещо друго — каза тя. След това продължи да говори, посочвайки различни неща едно след друго: — Това е дърво. А там има ручей...

— Да — прекъснах я аз. — Виждам ги.

— Но можеш ли да ги *почувстваш*?

— Не съм сигурен какво имаш предвид.

— За разлика от другите създания, живеещи сред природата, хората са обградени от една изкуствена обществена среда, откъсната от своето истинско естество.

След това тя заговори, почти шепнейки:

— Шаманите, лечителите на туземните племена, практикуват изкуството на промяна на формата. Тук не става дума за промяна на тялото, а за проектиране на съзнанието в животно, дърво или поток, за да бъдат почувствани, да бъде научено нещо от тях. За целта човек се идентифицира с всяко едно от тях, за да усети вътрешните им свойства и да се „превърне“ в самите тях. Това е възможно, защото по-обширната ти Същност съдържа всички тези неща.

— Какво общо има това със Закона на Целостта?

— Помислих си, че е възможно да ми зададеш този въпрос — рече тя и се усмихна. — Моят приятел Лао Цзъ веднъж каза: „На снежнобялата гъска не ѝ е нужно да се къпе, за да стане бяла; нито пък на теб ти трябва да бъдеш нещо друго освен себе си.“ Светът на природата е толкова истински и неподправен. Разпененият поток, буйният вятър и пеещите щурци са доволни от това, което са. А ти изпитваш ли пълно удовлетворение от това, което си — да не бъдеш нищо повече или нищо по-малко?

— Ами ако искам да бъда нещо повече? — попитах аз.

— Повече? — усмихна се жената маг. — Как би могъл да бъдеш нещо повече? Ти вече си безграничен и необятен! Когато умреш, Страннико, никой на райските врати няма да те пита дали си бил светец; ще те питат дали си бил *себе си*.

— Мъдростта на вековете — продължи тя, — от Платон до Шекспир ни напомня: „Познай себе си“ и „На истинската си същност верен бъди“. Целостта означава да сме *хармонични*, да сме наясно със себе си и да бъдем самите себе си, така че действията ни да са автентични, последователни и продиктувани от най-висшите ни намерения; така че тялото, умът, чувствата и менталитетът ни да се допълват взаимно и да образуват едно цяло, което е нещо повече, от сумата на отделните части.

— Безсмислено е да говорим за цялост, преди да разберем най-дълбоките си импулси, ценности и мотиви; преди да се приемем такива, каквито сме, а не такива, каквито се надяваме или се преструваме, че сме. Един човек може да даде милостиня на бедния от обич и състрадание, друг от чувство за вина или за да впечатли останалите. Всеки от тях показва милосърдие, но само един от тях цялостност. Мотивите и намеренията могат да породят огромна разлика в живота както на дарителите, така и на получателите, защото ние даваме нещо много повече от пари; даряваме собствената си същност.

— Оставам с впечатлението, че целостта се постига много трудно, отколкото си мислех.

— Всичко е трудно, преди да стане лесно — отговори жената маг. — Необходима е смелост и откритост, за да постигнеш автентичност; за да можеш да кажеш на себе си и на света: „Дали ви харесва или не — не знам, но аз съм си такъв“ и след това да *изживееш* тази истина. Веднъж щом приемеш човешката си природа, целостта вече изобщо не е трудна. Тук не става въпрос да си съвършен или безпогрешен. Ние всички грешим. Можем единствено да даваме всичко от себе си и да се учим от грешките си, за да бъдем по-добри следващия път. Законът на Целостта означава да познаваме слабостите си и да черпим от вътрешните си сили, така че да се превърнем в пример за другите и да осветяваме пътя им.

— Може би точно това е имал предвид Махатма Ганди, когато е казал: „Самият ми живот — това е моето учение“.

— Да — отговори тя. — Децата никога не слушат родителите си особено много, но винаги им подражават.

— Не мисля, че говориш само за децата.

— Така е — отговори жената маг. — Всеки един от нас влияе на другите чрез своя пример и всички се учим чрез подражание, независимо дали го съзнаваме, или не. Докосваме се до другите не толкова с онова, което казваме, а с начина, по който живеем.

— Веднъж вървах по един пуст път с жена, която наричаше себе си *Пилигрим на Мира* — продължи жената мъдрец. — Тя пътуваше, уповавайки се на вярата си; вървеше, докато някой ѝ предложи подслон, и постеше, докато ѝ дадат храна. Тази жена казваше: „Живей в съзвучие с най-висшата си светлина и ще бъдеш озарен от още по-

силна светлина“ Това обобщава същността на Закона на Целостта, Страннико — и от теб се очаква да го следваш.

ЗАКОНЪТ НА ДЕЙСТВИЕТО ДА ВЛЕЗЕШ ИСТИНСКИ В ЖИВОТА

БЕЗ ЗНАЧЕНИЕ КАКВО ЧУВСТВАМЕ И ЗНАЕМ, НЕЗАВИСИМО ОТ ТОВА КАКВИ СА СКРИТИТЕ НИ
ДАРОВАНИЯ И ТАЛАНТИ, ЕДИНСТВЕНО ДЕЙСТВИЕТО ИМ ДАВА ЖИВОТ.

МНОГО ОТ НАС РАЗБИРАТ ПОНЯТИЯТА ОТГОВОРНОСТ, СМЕЛОСТ, ЛЮБОВ, НО НИЕ ГИ ОСЪЗНАВАМЕ
ИСТИНСКИ, ЕДВА КОГАТО РЕАЛНО СЕ ДОКОСНЕМ ДО ТЯХ.

ПРАВЕНЕТО НА НЕЩАТА ВОДИ ДО ОСМИСЛЯНЕТО ИМ, А ДЕЙСТВИЕТО ПРЕВРЪЩА ЗНАНИЕТО В
МЪДРОСТ.

Не можеш да прекосиш морето, просто като се
взираш във водата.

Рабиндранат Тагор

Като излязохме от долината, тръгнахме по един неголям стръмен
наклон и се озовахме на едно възвишение точно над колибата на
жената мъдрец. Стомахът ми свиреше от глад. Не бях ял почти нищо
близо два дни, като изключим шепата горски плодове. Точно в този
момент жената маг ми съобщи:

— Време е да хапнем.

— Странно — казах аз, — тъкмо си мислех за същото...

— Зная — отвърна тя. — Чух стомаха ти да къркори. —
Водачката ми се усмихна и ме поведе към градината си, която сама
обработваше. През нея минаваше поточе, с помощта на което
напояваше разноцветните си билки, плодове и зеленчуци. — Откъсни
си, каквото ти се яде.

Приготвихме си плодова каша и картофи, подправени със сладко-
горчив магданоз и някакви други билки, които не познавах. В добавка
имаше и свежа салата. Когато седнахме да се храним, жената маг
заговори за Закона на Действието.

— Човек не може да се храни с добри намерения — поде тя. — За да приготвя тези неща, аз съм изчистила земята, копала съм, сяла съм семена и чак тогава съм получила урожая си. Необходимо е нещо повече от мечти и добри намерения, за да се живее в този свят. Нужно е и действие.

Докато ядяхме, тя ми разказа за една случка — от неин предишен живот, както предположих.

— Невинаги съм оценявала достатъчно добре разликата между идеи и действия — каза жената маг. — Като млад учен в Индия, аз получих един ценен урок. По онова време произлизах от привилегировано семейство и прекарвах повечето си време в четене. Веднъж, докато прекосях една широка река, разказах на лодкаря как съм натрупала цялото си знание. Лодкарят ме изслуша внимателно. Малко по-късно ме попита дали мога да плувам.

— Не, не мога — отвърнах аз.

— В такъв случай се боя, че цялото ви знание е отишло напразно — каза мъжът. — Тази лодка потъва.

И двамата се засмяхме на шегата.

— Е, какво се случи? — попитах аз.

— О, удавих се — отвърна тя. — Това беше урок, който никога нямаше да забравя. Този свят е поле на енергията и на действието. Без значение какво знаеш или кой си, независимо от това колко книги си прочел или какви таланти имаш, единствено действието дава плът на живота. Философията впечатлява и е пълна с различни идеи, но думите, колкото и елегантно да са казани, не струват много. Лесно е да се говори за дълг, смелост и любов, но осмислянето идва с действието, а мъдростта расте с практиката.

Следвах я, докато вървеше към края на градината. Там тя се покачи на няколко големи заоблени камъка и измери с поглед гората под себе си.

— Много хора биха се възхитили на тази гледка — каза жената мъдрец. — Те могат да копнеят да се изкачат на това възвишение и да желаят удовлетворението да застанат тук. Но в действителност никога не са достигали това място, а ние го сторихме — и не защото сме по-умни, по-силни или по-достойни, а просто защото направихме изкачването. Само онези, които се изкачат на върха, ще се насладят на гледката.

По-късно, когато продължихме да ядем, жената мъдрец отбеляза:

— Пристъпването към действие никога не е било лесно на този свят. Силите на инерцията и съмнението са навсякъде, дори в нашия ум и тяло. Превръщането на идеите в действие изисква енергия, саможертва, дързост и сърце, защото действието е риск. Необходимо е да отхвърлим всички благовидни причини за отлагане на нещата, изкушението да оставим някой друг да свърши работата и желанието да останем в удобния стол на добрите намерения. Но Законът на Действието отново и отново провъзгласява същото послание: По-добре е да дадем най-доброто от себе си, отколкото да не свършим нищо и да си намерим добро извинение.

— Струва ми се, че самото ставане от леглото сутрин е проява на смелост. Следователно всеки човек прилага Закона на Действието.

— Всички живи същества правят нещо, но повечето хора само реагират и при това едва под натиска на болката и страха; когато връзките им се разпаднат и започнат войни или когато телата им заболяят от големия стрес. Законът на Действието ни учи да превъзможваме и инерцията, и нетърпението чрез действие, което произтича от смелост, чисто намерение и отговорност.

— А как може човек да превъзмогне инерцията?

— Като приеме три фундаментални реалности — отвърна тя. — Най-напред, нашата човешка природа и физическото ни присъствие в света; след това, като осъзнае, че никой няма да живее вместо него, и че ставаме по-силни единствено благодарение на личните си усилия; и накрая, като си даде сметка, че действието може да бъде свързано с известни неудобства — и след това се залови за работа!

— Вече не можем да си позволим лукса да чакаме момента, когато ще се чувстваме сигурни, вдъхновени и мотивирани, защото в това време страхът и съмнението гледат в другата посока. Вече не можем да чакаме някой друг да ни даде разрешение да действаме. Аз бях завладяна от силното чувство за настойчива необходимост. Затова и се появих отново в това време и място; затова разговарям с теб сега. Дошъл е моментът да действаме в съзвучие с най-висшите си идеали, въпреки несигурността, страховете и съмненията, които надигат глава. Можем да покажем храбростта си единствено пред лицето на страха. Всеки ден се нуждаем от смелост, защото всеки ден се сблъскваме със страховете си — може би не в толкова драматичен план като по време

на банков обир или спасяването на давец се човек, а просто при изразяването на своите чувства, побеждаването на стар навик или поемането на риска да бъдем различни.

Станахме и се заехме да разчистим, каквото беше останало от храната ни.

— Обичам да разпръсквам остатъците като дар за животните, но не твърде близо до колибата. — Тя ме поведе през гората към един склон, който беше толкова стръмен, че почти можеше да мине и за пропаст.

Застанала на ръба на урвата, жената маг започна да хвърля храната по посока на една сърна, която пасеше далече долу. Изведнъж земята под краката ѝ, омекнала и натежала от дъждовете, поддаде. И сетне потресен я видях да изчезва от погледа ми. Втурнах се натам и я съзрях да се премията по склона. Без да съзнавам какво правя, аз скочих в дерето, опитвайки се да запазя равновесие, докато се търкалях подир нея. Сега и двамата се пързалихме надолу към една вертикална отсечка.

Тя вероятно беше в съзнание, защото я видях да посяга към корени на дървета в опит да забави падането си. Всичко се случваше като на забавен кадър, с най-живи подробности. Знаех, че получавам сериозни наранявания и ожулвания, но не чувствах никаква болка.

Исках някак да ѝ помогна, но първо трябваше да помогна на себе си. Опитвах се да се вкопча в разни коренища и треви. Късметът беше с мен и когато се изравних с нея, успях да я сграбча за ръцете. Точно в този момент някакъв падащ камък вероятно бе отскочил от главата ми, защото след това не помнех вече нищо.

Когато дойдох на себе си, лежах близо до едно езеро. Главата ми беше прогизнала от кръв. Отворих очи и видях жената маг. Лицето ѝ беше изцапано, но очите ѝ се усмихваха, докато бършеше главата ми с мокра кърпа.

— Кървенето спря — рече тя. — Май ще оживееш.

— Ти също — казах аз и успях да отвърна на усмивката ѝ.

По-късно в мразовитата вечер, докато седяхме сгушени край огъня в нейната колиба, аз се замислих над случилото се и чак тогава ме връхлетя страхът. — Можехме да загинем! Или поне аз можех да загина... за теб не знам.

— Щеше да бъде по-мъдро от твоя страна и много по-безопасно, ако си беше останал там — отговори тя. — Но ти прояви смелост и тръгна след мен.

— Не беше смелост. Изобщо не се замислих какво правя. Просто те видях да падаш и скочих след теб.

— И все пак това беше чудесна демонстрация на Закона на Действието.

— Ако си замислила и някакви други демонстрации, бих предпочел да замерям дърветата.

Тя се усмихна.

— Понякога се случват и такива неща.

— Е, тази година май ти върви на падане — казах аз, говорейки за предишния подобен случай, който ми бе разказала.

— Смяташ ли, че това е знак за мен, който идва да ми покаже, че трябва да живея по-близо до морското равнище? — попита тя. След това добави с по-сериозен тон: — Нещата можеха да се развият и по друг начин. Можеше да загинеш. — Импулсът ти да помогнеш беше едновременно и похвален, и недалновиден.

— Какво?

— Ти реши, че не мога да си помогна сама.

— Е, стори ми се, че имаш нужда от малко помощ.

— И наистина беше така. Ала все пак помни, че всеки закон съдържа семената на своята противоположност. Понякога състраданието изисква действие, но този закон също така ни учи как да останем в тишина и покой — действието на недействието.

— Както при медитацията — казах аз.

— Да. В някои случаи трябва да действаш, а в други — да останеш в покой. Понякога можеш да проявиш най-голяма смелост, търпение и мъдрост, като се въздържиш от действие, въпреки непреодолимото желание и силния импулс да направиш нещо.

— Как да разбера кога действам и кога не?

— Онези, които са склонни към това да бъдат инертни и да се боят, трябва да развият волята си да постъпват смело и решително. Другите пък, които говорят и действат импулсивно, по-добре да се научат да бъдат мъдри, да се спрат, да си поемат няколко пъти въздух и да наблюдават импулсите си, без да се чувстват принудени да действат под тяхна диктовка. Във всеки случай, вслушвай се в мъдростта на

сърцето си. Така ще разбереш кога трябва да останеш в бездействие и кога да уловиш мига.

След това останахме да седим заедно в покоя на вечерта, взирайки се в пламъците, а топлината на огъня прогонваше болката след скорошното ни прежеждие. Докато мракът падаше, постепенно ме унесе на сън. Легнах настрани, загледан в пламтящите езици над огнището и заслушан в гласа ѝ.

— Огънят трансформира материята в енергия, което идва да ни напомни, че всичко отминава и се променя. В крайна сметка ние всички биваме погълнати от негорящите пламъци на живота. Затова действай смело, Страннико, докато времето все още е в ръцете ти и все още имаш своето тяло. — След това и двамата замълчахме.

ЗАКОНЪТ НА ЦИКЛИТЕ ДА ТАНЦУВАШ С ПЕСЕНТА НА ПРИРОДАТА

СВЕТЪТ НА ПРИРОДАТА СЛЕДВА РИТМИ, МОДЕЛИ И ЦИКЛИ — ОТМИНАВАЩИТЕ СЕЗОНИ,
ДВИЖЕНИЕТО НА ЗВЕЗДИТЕ, ПРИЛИВИТЕ И ОТЛИВИТЕ.

СЕЗОНИТЕ НЕ СЕ ПРИТИСКАТ ЕДИН ДРУГ; НИТО ПЪК ОБЛАЦИТЕ ГОНЯТ ВЯТЪРА ПО НЕБЕТО.

ВСИЧКИ НЕЩА СЕ СЛУЧВАТ, КОГАТО ИМ ДОЙДЕ ВРЕМЕТО — ИЗДИГАНЕ, СПУСКАНЕ И СЕТНЕ
ОТНОВО ИЗДИГАНЕ, КАТО ВЪЛНИТЕ НА ОКЕАНА В КРЪГОВРАТА НА ВРЕМЕТО.

В сърцето на всяка зима живее трепкаща пролет, а
зад булото на всяка нощ чака усмихната зора.

Кахлил Гибран

Тази нощ в колибата сънувах ярък сън или поне си мисля, че е било сън: събуди ме гласът на жената маг. Навън вече беше светло, макар да имах чувството, че току-що съм заспал. Болката от скорошното ми падане беше изчезнала. Всъщност почти не усещах тялото си. Жената маг каза: „Ела“. Като че ли не видях устните ѝ да се помръдват. След това се озовах до вратата на колибата, загледан в яркия летен ден. Калифорнийската трева бе пожълтяла, а въздухът бе сух и прашен.

— Затвори очи — каза тя. За няколко мига настъпи пълен мрак и тишина. След това очите ми се отвориха отново и видях облачен есенен ден. Вероятно бе превалял ранен сутрешен дъждец, защото прахът се беше слегнал, а сред сухата трева се виждаха зелени ивици. Усетих върху лицето си хладен повей и затворих очи.

Когато отново погледнах, почувствах острия студ на зимата. Всички дървета с изключение на вечнозелените бяха голи. По нападалите листа се виждаха следи от скреж. Пристъпих навън,

почувствах коравата студена земя под краката си и чух тътена на далечна гръмотевица.

Проблесна светлина, навън отново бе пролет и в този момент чух гласа на жената мъдрец:

— Светът на природата танцува под музиката на промяната — редуващите се сезони, периодичните смени на небосвода, денят и нощта. Всички неща се случват във времето си, променят се и растат, появяват се и изчезват, като фазите на Луната, като прилива и отлива. Ако нещо се е издигнало, ще падне и като падне, отново ще се издигне. Това е Законът на Циклите.

След това настана утро. Събудих се освежен, но и с болки в тялото. Плиснах си шепа студена вода на лицето, изядох няколко боровинки и после жената маг ме покани да отидем на едно специално място високо горе на хълмовете. Докато се изкачвахме по една камениста пътека, аз ѝ разказах за съня си.

— Сезоните могат да те научат на много неща и сънят ти е знак, че си готов да ги разбереш.

— Да разбере какво?

— Че ветровете на промяната могат да бъдат свиреп ураган, който разбива живота ти, или нежен ветреца, който гали страните ти. Тази промяна е единствената константа и тя се случва по свой собствен начин, когато ѝ дойде времето.

— Промяната винаги е извиквала у мен смесени чувства. Понякога животът е скучен и аз копнея за нея, но когато всичко върви добре, трудните промени ми се струват... е, просто трудни.

— Самата промяна не е трудна — отвърна жената маг. — Тя идва непринудено като изгрева. Но повечето от нас търсят познатата рутина, за да си създадат усещането за ред и контрол. Така промяната може да изглежда като благословия или проклятие в зависимост от желанията ни. Един и същи дъжд е благодат за цветята и причина за тъга у хората, които са отишли сред природата, очаквайки ясен ден.

Законът на Циклите ни напомня, че и ние трябва да се променяме, както се редуват сезоните, че не е задължително старите ни навици да управляват нашия живот, че не е нужно миналото ни да става наше бъдеще, и че движещата сила на промяната в крайна сметка ни води към по-разширено съзнание, мъдрост и душевен покой.

Жената мъдрец хвърли поглед към тучната си градина и добави:

— Градинарството през четирите сезона ни учи и други неща за света на природата: че семената възпроизвеждат единствено сами себе си, че жънем само онова, което сме посели, че като събереш реколтата си, трябва да отделиш и семена за посев, че трябва да сложиш край на един цикъл, за да положиш началото на нов, че всички семена разполагат с времето, необходимо им да пораснат, да се променят и накрая да умрат, за да бъдат покрити с изорана пръст за новия посев. С живота ни се случва същото, каквото и със семената и циклите.

— Радвай се на всеки сезон от живота си, Страннико. Търпеливо обработвай земята, сей си семената, върши си работата и ще пожънеш изобилни плодове от труда си. Приемай и сполуките, и бедите, както приемаш редуващите се сезони. Наслаждавай се на искрящата ледена красота на зимата и на знойните летни дни, защото скоро всеки сезон, ден и миг ще отmine в историята и никога няма да се повтори същият. Затова, вместо да копнееш за лятото по време на зимния мраз или да бленуваш за хладни ветрове през жаркото лято, приеми всеки сезон с даровете му. Използвай силата на циклите и преобразуването и яхни промяната, както корабите яхат вълните.

— Ти каза, че циклите на промяната ще се случват независимо дали ми харесва, или не и затова по-добре да ги приема.

— Да, но има и друго — отвърна тя. — Законът на Циклите също така ни разкрива как да си сътрудничим по-пълно в собствената си еволюция, как да подбираме подходящия момент и да намираме сполука.

— И как става това?

— Всички неща си имат най-благоприятно и най-малко благоприятно време — отговори тя. — Вратите се отварят и затварят. Енергиите се надигат и стихват. Мисъл или действие, предприети по време, когато енергията е във възход и набира сила, вървят по-лесно към своя завършек, но ако са възникнали в период на спад, въздействието им е по-малко. Точно тук Законът на Циклите се слива със Закона на Действието, за да разберем, че търпението е по-добрата страна на мъдростта. Говоря за мъдростта, която ни помага да узнаем кога да действаме и кога да останем в покой, кога да говорим и кога да мълчим, кога да работим и кога да почиваме, кога да яхнем енергията на нарастващия цикъл или да се спотаим и да изчакаме следващата прииждаща вълна.

Отклонихме се от пътеката и тръгнахме направо през гъстата гора и шубраци. Тогава жената мъдрец ми разказа една история:

— Някога в древността цар Соломон бил обзет от силен душевен смут и закопнял за един по-прост и по-спокоен живот. Затова заповядал на един майстор-ювелир да му направи магически пръстен с гравирани в него думи, които ще бъдат верни и уместни във *всички* времена и при *всякакви* обстоятелства — думи, които ще облекчават страданието и ще дават на притежателя на пръстена по-голяма мъдрост и проникателност. Майсторът-ювелир изработил специалния пръстен, но вълшебните думи изсякъл едва след много дни размисъл. Най-накрая бижутерът дал пръстена на Соломон. На него пишело: „И това също ще отмине“.

Когато излязохме от гората, теренът изведнъж се промени и се озовахме сред огряно от слънцето сечище. Видях едно портокалово дръвче с натежали от ярък плод клони, чието ухание усещах от мястото, където бях застанал. Имаше също няколко ябълкови дървета, които бяха цъфнали, но все още нямаха плодове, и още две други дървета, които не можах да определя по вид.

— Това са орехи — отговори жената маг на мълчаливия ми въпрос и както обикновено бе уцелила свършено точно мислите ми. След това се поклони почтително на единия от орехите, скъса малък зелен плод от клоните му и ми го подаде. — Отвори го — рече тя.

— Мисля, че това още не става за ядене.

— Отвори го — повтори тя. Опитах най-напред с пръсти, а след това ударих зелената обвивка между два камъка. Накрая намерих един остър камък и се опитах да я пробия с него, но пак без успех. След това усетих жената маг да ме тупва по рамото, обърнах се и видях, че ми подава шепи зрели орехи. — От миналата година са — каза водачката ми. — Бях ги скрила наблизко.

Тя взе малък камък, удари без усилие черупката на един орех и тя се счупи с лекота. Същото се случи и с другите орехи и двамата закусихме добре. Докато дъвчехме, жената маг ми обясни:

— Тук съм, за да споделя с теб някои прости истини, които правят живота по-добър. Но не мога да ти обещаая просветление. То също идва, когато си му е времето. Разбираш ли, ние, хората сме като черупката на ореха. Ако се опиташ да я счупиш в неподходящ момент, това се оказва почти невъзможно. Но когато орехът е зрял, просто го

чукваш, където трябва, и той се отваря с лекота. Всекидневието е твоят процес на узряване. И един ден някой ще дойде или нещо ще се случи и ти ще получиш необходимото леко чукване.

Седяхме под сянката на ябълките и ядяхме орехи и портокали, докато слънцето се издигаше към върхарите. Облегнах гръб на ствола на едното дърво и се заслушах в ромоленето на близкото поточе. Почувствах се в единство с цялата природа. Слънчевите лъчи ми стоплиха костите и ми донесоха усещането за отмора и дълбока почивка. Легнах по гръб, вдигнах очи към трепкащите листа и се заех да наблюдавам как облаците се носят над главата ми. И някак съвсем на място жената маг каза:

— Забелязваш ли как леко се носят облаците по вятъра, без да бързат и без да се съпротивляват?

Замислял се бях над тази идея и преди, но сега тихият ѝ глас сякаш изрече най-съкровените ми мисли, докосна нещо дълбоко в мен и облаците и вятърът достигнаха до центъра на съзнанието ми. В този миг природата бе станала мой учител.

Жената маг завърши своя урок за Закона на Циклите с една история:

— Преди много години, когато пътувах из Полша, се случи да посетя дома на един известен равин, прочут заради голямата си мъдрост. Единствената стаичка, която обитаваше, бе пълна с книги. Освен тях той си нямаше нищо друго с изключение на една маса и одър.

— Раби — попитах го аз, — къде ти е обзавеждането?

— А твоето къде е? — каза той в отговор.

— Моето? — рекох аз озадачена. — Но аз само минавам оттук.

— Аз също — отвърна равинът. — Аз също.

ЗАКОНЪТ НА ПРИЕМАНЕТО ДА ПРЕГЪРНЕШ ВИСШАТА ВОЛЯ

ПРИЕМАНЕТО ОЗНАЧАВА ДА ПОСРЕЩНЕШ ТОЗИ МИГ, ТОВА ТЯЛО И ТОЗИ ЖИВОТ С ОТВОРЕНИ
ОБЯТИЯ.

ПРИЕМАНЕТО СЕ СЪСТОИ В ТОВА ДА СЕ ИЗМЪКНЕШ ОТ ПЪТЯ, ПО КОЙТО СИ ПОЕЛ, И ДА
ЗАЖИВЕЕШ В СЪЗВУЧИЕ С ВИСШАТА ВОЛЯ, ИЗРАЗЕНА КАТО МЪДРОСТ НА СЪРЦЕТО.

ДАЛЕЧ ПО-РАЗЛИЧНО ОТ ПАСИВНОТО ПРИМИРЕНИЕ С НЕЩАТА, ПРИЕМАНЕТО ИЗПОЛЗВА ВСЯКО
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КАТО СРЕДСТВО ЗА ДУХОВЕН РАСТЕЖ И РАЗГРЪЩАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО.

Някои мислят, че отстояването на собствената
позиция ни прави силни. Но понякога силата е в това да
отстъпим.

Силвия Робинсън

Денят напредна и мина обед. Внезапен порив на вятъра разлюля
клоните над главите ни и откъсна един лист, който се завъртя и падна в
близкия поток. Жената мах махна по посока на струящата вода и ме
попита:

— Забелязвал ли си, Страннико, че течащата вода е
едновременно и мека, и могъща. Отстъпчива, силна и податлива, тя се
подчинява на земното притегляне без съпротива и приема формата на
всеки съд. Водата ни разкрива най-разумния и най-мощен отговор на
всяко възможно обстоятелство.

— И какъв е този отговор?

— Отстъпването, приемането — отвърна тя.

— Не разбирам — казах аз. — Винаги са ме учили да се боря за
онова, в което вярвам, и никога да не се примирявам.

— Макар Законът на Приемането да ни учи да приемаме всичко,
каквото се случва в живота ни, тук не става дума за пасивното
понасяне на онова, което не ни харесва, за пренебрегването на

несправедливостта или допускането да бъдем контролирани и превръщани в жертви. Истинското приемане е активно, позитивно и отстояващо — съзидателен ангажимент да цениш и да използваш всяка ситуация.

— Не мога да претендирам, че истински оценявам по достойнство проблеми като грипа, спуканите гуми и други подобни неща — отговорих аз.

— Този закон не означава да претендираш каквото и да било или да отричаш истинските си чувства, а да ги трансформираш. Ти се научаваш да приемаш всичко, променяйки гледната си точка. — Жената маг закричи, сякаш търсеше верните думи. — Погледни на нещата така. Да речем, че си атлет и се случи тренинговият ти ден почивка, а на другия да те подложи на изтощителна тренировка. Ти можеш да приемеш този факт и дори да го оцениш положително *като част от спортната си подготовка*. Е, добре, същото важи и за ежедневието ти. Духът е твоят тренинг, Страннико, а животът е обучението ти. И така, питам те: защо не видиш спуканата гума и грипа като съществена част от познанието и развитието си?

— Е, сигурно и така може да се погледне на нещата. Но никога не съм си представял, че мога да отстъпя пред една спукана гума — пошегувах се аз.

Жената мъдрец се усмихна и обясни:

— Най-дълбокият смисъл на този закон е да се отдадеш на мига, да приемеш онова, което се случва, включително и начина, по който реагираш на него. Той изисква от теб да приемаш не само успехите и неуспехите в живота си, но и самия себе си — своето тяло, мисли и чувства.

— Да не искаш да кажеш, че веднъж щом приема себе си и се отдам на онова, което се случва, животът ще стане по-лесен?

— Животът ще продължи да носи изпитания и предизвикателства — каза тя. — Но ако запазиш спокойствието в живота си, дори и трудностите ще имат своята приятна страна и ще ти се струват като мъчна игра или като решаването на ребус.

— Не мога да се освободя от усещането, че всичко това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Всичко е по-лесно да се каже, отколкото да се направи! — отговори тя. — Затова прави нещата постепенно. Когато имаш някакво

незначително разногласие с някого, погледни през неговите очи и виж какво ще се случи. Не обръщай внимание на малките огорчения. Следвай заръката на Епиктет, гръцкият мъдрец, който съветвал учениците си така: „Научете се да приемате с радост всичко онова, което се случва.“

— От всички закони, които научих, този ми се струва най-труден — рекох аз. — Оставам с впечатлението, че трябва да се отрека от част от себе си — от своите копнежи, ценности и предпочитания.

Лицето на жената маг се озари от някаква особена светлина, когато ми отговори:

— Законът на Приемането почита светостта на всяка душа и нейната индивидуална Божествена искра. Не е нужно да се отричаш от тези неща, Страннико, а просто да се откъснеш от рутината на пътя, по който вървиш. Отстъпването на собствената воля пред една по-висша воля не е обичайна практика — продължи тя, — защото човек иска да прави онова, което предпочита. И това е разбираемо. Но животът невинаги ни дава онова, което предпочитаме, и затова постепенно затъваме в своите пристрастия, тревоги и безсилие. Следвайки ограничената си воля, ти можеш да получиш временно удовлетворение, но не и трайно щастие. Когато видиш ясно, че животът не се свежда само до това да получаващ желаното, но и да се научиш да желаеш онова, което получаващ, тогава ще можеш да живееш в съзвучие със Закона на Приемането.

— Как точно се прилага този закон? — попитах аз.

— Започни с това винаги да се питаш: „Кое е най-добро за всички заинтересовани страни?“ Това може да означава да се молиш за дъжд по време на суша, макар покривът ти да тече. Истинското приемане може да бъде изразено с искреното пожелание: „Нека не бъде моята воля, а Твоята“.

— Това ще ми коства голямо усилие!

— Усилие е за всеки! — рече тя усмихната. — Но усилието е част живота. Всичко започва с това да пренасочиш енергията и вниманието си от желанията на малката лична воля към мъдростта на Висшата Воля.

— За волята на Бог ли говориш?

— Ако се помолиш с думите „Да бъде волята Ти“, това не означава, че вярваш в някакъв външен Бог, а че говориш от сърце. Все

едно се питаш „Ако в този момент ме напътстваше един мъдър, любящ и състрадателен Бог, какво щях да направя в тази ситуация?“ След това надникни в сърцето си и се вслушай във висшата си същност. Така ще разбереш какво да сториш и ще намериш смелостта и любовта да го направиш, защото Духът наистина се проявява чрез теб, независимо дали го съзнаваш, или не.

— Не съм сигурен как да започна — признах аз.

— Просто се отвори за Живота на нивото, което ти е по силите. С течението на времето умението да приемаш става все по-пълно и по-дълбоко, докато накрая ще можеш да прегърнеш дъждовните облаци така, както и радостите на слънчевия ден. И не забравяй да се отпускаш в покой! Релаксацията е начинът, по който тялото се оставя на мига и се освобождава от маниакалните идеи за това какво „трябва“ да се случи. Така ще можеш да реагираш естествено и необременено на всеки момент, без предубеждения и очаквания.

Точно в този миг вдигнахме глави и видяхме котката, която ми бе предала Закона на Настоящето. Тя седеше недалеч на един валчест камък, изправена на предните си лапи.

— Нейно Величество е седнала на своя трон — казах аз.

Жената маг, разбира се, използва появата ѝ, за да ми даде още един урок.

— Забелязвал ли си, Страннико, колко упорити са котките, когато решат да отидат някъде?

— Да, забелязвал съм — отвърнах аз, наблюдавайки котката.

— Но ако някой им препречи пътя — добави тя, — те сядат, отпускат се, почиват си и се възползват от случая да ближат своите лапи. Малцина са научили толкова добре изкуството на приемането, колкото котките и майсторите на бойни изкуства.

— Какво общо има приемането с бойните изкуства?

— Най-висшите бойни изкуства подобно на водата имат движения по-скоро плавни, гъвкави и съответстващи, отколкото твърди и противодействащи. Те ни учат да издърпваме, когато ни бутат, и да бутаме, когато ни дърпат — да се сливаме със силите на живота, вместо напразно да пилеем енергията си и да се борим с тях.

Тя замълча и се загледа в хълмовете. Сетне отново се обърна към мен.

— Някога много отдавна във феодална Япония аз бях млад самурай и търсех съвършенството в боравенето с меч. Тренирах по много часове на ден, упражнявах различни удари, блокове и изплъзване. Намерих майстор, който прие да ме учи, но отказваше да говори за техниката ми и настояваше, че тя е от второстепенно значение. Вместо това подчертаваше важността на това да не мисля за победата, безопасността си и изхода от боя. Казваше ми, че само войн, който е в състояние да се отрече от по-низшата си личност — с нейните страхове, желания и привързаности — може да остане спокоен, отпуснат и съсредоточен. В един двубой, да приемеш смъртта значи да оцелееш. Вкопчването в живота вещае загубата му. Разбираш ли? Този закон има пряко отношение към живота и смъртта. Към колкото по-малко неща си привързан, толкова по-голяма е свободата ти.

Предугаждайки следващия ми въпрос, жената маг каза:

— Отказът от пристрастията не означава да се отречеш от дома си и от земните блага. Тук говорим за едно вътрешно действие и готовност да приемем онова, което се случва.

— Кога точно този закон намира приложение във всекидневния живот?

Жената мъдрец се засмя.

— А кога не намира приложение? Вземи всяко обстоятелство, което обикновено отхвърляш, отбягваш или срещу което се съпротивляваш; после го приеми изцяло, виж ценното в него и го използвай по най-добрия начин. Предай се на висшите си импулси, докато се бориш за положителна промяна в своя свят. Постъпвай като котката и недей да пилееш енергията си, като се съпротивляваш или измъчваш за неща, които не можеш да контролираш.

Спряхме се, за да се порадваме на възвишенията на хълмовете. Жената маг седна на тревата и аз последвах примера ѝ. След това тя продължи тихо и почти благоговейно:

— Признавам колко е трудно да приемеш живота такъв, какъвто изглежда — с толкова много несправедливости, страдания и алчност по света. С времето обаче ще се научиш да виждаш всеки и всичко като аспекти на Духа. Ще вярваш, че въпреки трудностите ни, всичко във Вселената се случва така, както трябва. Приемането е акт на смирение; чрез него ние признаваме, че животът е мистерия, чиято

дълбочина умът не може да обхване. Както беше писал Исаак Башевис Сингер, „Животът е Божият роман; нека Бог си го пише“.

— Това мога да ти обеща, Страннико — заключи тя. — Законът на Приемането ще ти покаже пътя към естественото състояние на благодат, в което вярата ти ще се разцъфти и с нейна помощ ще откриеш първичното си единство с всички останали същества — ще се сдобиеш с толкова дълбоко съзнание, че личната ти еволюция ще се ускори и ще бъдеш изстрелян към пътя на истинския човешки потенциал, към една духовна реалност, съществувала дълго преди появата на материалния свят.

ЗАКОНЪТ НА ЕДИНСТВОТО ДА СИ СПОМНИМ, ЧЕ ВСИЧКИ СМЕ СВЪРЗАНИ В ЕДНО ЦЯЛО

**НИЕ СЕ ПОЯВЯВАМЕ НА ЗЕМЯТА КАТО ОТДЕЛНИ СЪЩЕСТВА, ВСЯКО СЪС СВОЯТА СЪДБА; НО КАКТО
ВСЯКА ДЪЖДОВНА КАПКА Е ЧАСТ ОТ МОРЕТО, ТАКА ВСЕКИ ОТ НАС Е ЧАСТ ОТ ОКЕАНА НА
СЪЗНАНИЕТО, ТЯЛОТО БОЖИЕ.**

**НАМЕРЕТЕ ЛЮБОВ И ДУШЕВЕН ПОКОЙ ДЪЛБОКО В НАЙ-ВИСШАТА ИСТИНА, КОЯТО ГЛАСИ, ЧЕ
ВСИЧКИ НИЕ ПРИНАДЛЕЖИМ НА ЕДНО СЕМЕЙСТВО.**

ОСТАВЕТЕ ЗАД ГЪРБА СИ ТОВАРА НА СТРАХА, ЗАВИСТТА И НЕГОДУВАНИЕТО.

**ЛЕТЕТЕ ВИСОКО ВЪРХУ КРИЛЕТЕ НА РАЗБИРАНЕТО, ЗА ДА ВЛЕЗЕТЕ В БЕЗГРАНИЧНАТА ЗЕМЯ НА
СЪСТРАДАНИЕТО.**

О, нека не бъдем откъснати, дори и с най-малка
преграда да не бъдем отлъчени от закона на звездите.
Духът — какво е той, ако не едно силно небе, осеяно с
птици, дълбоко небе с ветровете на завръщането ни у дума.

Райнер Мария Рилке

Откъм брега заприиждаха облаци, преваля за кратко и на
североизток се появи дъга. Когато спряхме да се порадваме на
живописната гледка, жената мъдрец заговори за последния закон,
който щеше да сподели с мен, преди да се разделим.

— Законът на Единството — поде тя — е едно особено
предизвикателство и за двама ни, защото трансценденталната му
природа го прави разбираем единствено при постигането на едно
висше състояние на съзнанието. Затова в началото мога да докосна
само ума ти. Но думите ми са семена. Когато покълнат и достигнат до
сърцето ти, този закон може да промени живота ти завинаги. Законът
на Единството предизвиква Великото Осъзнаване, че ние не сме

откъснати един от друг, както изглежда, а всъщност сме Едно Същество, Едно Съзнание.

— Не искам да звуча непочтително — казах аз, — но какво от това? Искам да кажа, какво общо има този закон с ежедневието ни?

— Ще разбереш това съвсем скоро — отвърна тя. — Законът на Единството не може да бъде осмислен лесно от малкото ни его, защото не съвпада с гледната точка на нашето ежедневие. Затова нека най-напред приемем, че на равнището на обичайната ни реалност ние действително имаме отделни тела, умове и емоции. Ако на мен ми хрумне мисъл, тя не се появява задължително и в твоята глава по същото време. Ако изпитвам някакви чувства, при теб може да го няма в този момент. Ако аз нараня пищяла си, ти не чувстваш болката.

— Нали разбираш, Законът на Единството е парадокс — едновременно и верен, и неверен, в зависимост от състоянието на съзнанието ни. Дали сме Едно цяло или множество отделни хора, зависи по-скоро от нашата гледна точка, а не от някаква обективна реалност. Общоприетото схващане ни казва, че сме отделни същества; Висшата Мъдрост твърди, че сме Едно цяло. При една променена гледна точка ние сме едно и също Съзнание, проявено в различни тела, както листата са част от едно дърво. Човечеството обаче пропуска да забележи тази висша истина и се е вторачило в различията между нас, в нещата, които ни разделят. Но ти няма да забравиш това, нали, Страннико?

— Няма да го забравя — казах аз. — Но не съм сигурен, че разбирам всичко.

— Поне направихме първата стъпка. Да видим къде ще ни отведе следващата — рече тя и взе един жълъд от земята. — Ако се вгледаме в този жълъд, ще видим в него „едно нещо“. И въпреки това той е съставен от милиони клетки, молекули и атоми. Малкият атом за нас е една цялост, но той е изграден от множество частици и енергии. Ако проучваме Земята, ние я възприемаме като „една планета“, но в действителност тя се състои от пръст, въздух, огън и вода — включително хилядите видове, милиардите живи същества и безчетните трилиони атоми. И така, какво са жълъдът, атомът и Земята — едно нещо или множество неща? А какво е човечеството?

Нямах отговор. Можех единствено да се замисля над въпроса й.

— Предполагам, че това е парадокс — казах накрая.

— Да — съгласи се жената маг. — И понеже наистина е така, ти можеш сам да *избереш* как да възприемаш реалността — от една постеснена или от по-широка перспектива.

— Нека погледнем на нещата по друг начин — продължи жената маг. — Можеш ли да се съ согласиш, Страннико, че езикът отразява най-фундаменталните ни възприятия; че начинът, по който говорим, и думите, които използваме, имат нещо общо с гледната ни точка за реалността?

— Да, като че ли е така.

— Затова, като произнесеш думите „Аз отивам в моята къща“, това изречение има смисъл, нали така?

— Разбира се.

— Въпросното „аз“ е в пряка връзка с „моята“ къща и, разбира се, е нещо отделно от къщата. Така ли е?

— Дотук следвам мисълта ти.

— Е, добре, какъв е смисълът тогава на следното твърдение: „Моето тяло се чувства добре“? „Азът“ тук се отнася до „моето“ тяло. Означаваш ли това, че „той“ е нещо отделно от тялото?

— Ъ-ъ... никога не съм се замислял. Предполагам, че това е някаква условност на речта — отвърнах аз.

— Да, така е — продължи тя. — Но ти се съ согласи, че езикът отразява фундаменталното ни виждане за реалността. И очевидният извод от това изречение е, че „ти“ не си собственото си тяло, а нещо, което „има“ тяло.

— Да, предполагам, че е така.

— Възможно ли е езикът ни да отразява една по-дълбока истина? Да направим още една стъпка нататък. Ако ти не си собственото си тяло, кой си тогава?

— Ами предполагам, че според теб аз съм душа или висша същност, която има тяло или живее в тяло, нещо такова.

— Добре тогава. Какво ще се получи, ако кажеш „моята душа“ или „моята висша същност“? Кой е този „аз“, който се крие зад прилагателното „моята“?

— Ъ-ъ... не знам.

— Възможно ли е „ти“ който говориш чрез тялото си, визирайки „моята“ къща, „моето“ тяло, „моята“ душа, „моята“ висша същност, в действителност да си чисто Съзнание?

— Аз... не зная. Това е парадокс...

— Да, наистина. Замисли се над това. Страннико. Едно Око гледа през милиардите очи, и то е онова Единствено Съзнание на безкрайна Любов и Мъдрост, което ние наричаме Бог. Това съзнание наблюдава как животът се разгръща пред него с благоволение и състрадание, и самото то е Животът. Възможно ли е дори когато се занимаваш с ежедневните си дела, носейки своите копнежи, грижи и мечти, ти да си същото това Съзнание, проявено във всички тези тела, умове, дървета, птици и жълъди?

— Ще ме извиниш ли? — казах аз. — Умът ми всеки момент ще гръмне.

Тя се засмя.

— Точно в това е проблемът! Мозъкът ти не може да го проумее. Можеш само да го *почувстваш*, а може и да не успееш. Когато това се случи в редките моменти на разширено съзнание, умът ти най-накрая ще се успокои; тогава ще се потопиш в абсолютно блаженство и ще изпиташ истински покой и радост. Но дотогава всичко това са само думи.

Въздъхнах. Имах усещането, че съм пропуснал нещо важно. Искях да изживея онова, за което говореше тя.

И тогава жената мъдрец отново отговори на най-съкровените ми мисли. Тя вдигна брадичката ми и се вгледа в очите ми. Отвърнах на нейния поглед и ми се стори, че потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко, докато лицето ѝ започна да се променя. Първо видях светлина около нея; сетне стана много стара жена, после безмилостен войн и след това започнаха да се редуват други хора; накрая видях... себе си. Това не беше отражението ми — в този момент връзката ни беше толкова дълбока, че там имаше само едно същество, а не две.

След това се върнах рязко към нормалното си състояние. Седяхме с кръстосани крака на меката трева. Бях зашеметен и онемял.

— Това беше само малко въведение, Страннико — каза жената маг. — Не искам от теб да *почувстваш*, да *повярваш* или *напълно* да *разбереш* своето Единство с цялото Сътворение, докато разполагаш с обикновеното си съзнание. Това изживяване идва само като Божествено благоволение. Но когато *почувстваш* това Единство дори само с едно човешко същество, ти ще го откриеш и за целия свят. Част от теб, едно място дълбоко в сърцето ти, знае тази висша истина.

Затова можеш всеки миг да прегърнеш Закона на Единството, решавайки да възприемаш всички хора — любими същества, приятели и врагове — като аспекти на една по-обхватна твоя Същност.

— Затова следващия път, когато спориш със свой опонент — продължи тя, — любиш се с някого или участваш в спортно състезание, запитай се: „Какво ще стане, ако реша да видя другите като аспекти на моето «аз» и възприема и тях, и себе си като Едно цяло? Как бих постъпил тогава? Как ще повлияе това на взаимоотношенията ми? Какво би се случило тогава със завистта и ревността? Какво би станало, ако заместя по-малкия си личен интерес с интереса на по-голямата си Същност?“ Няма ли съперничеството да бъде заменено със сътрудничество, когато разбереш, че дори и враговете ти са били твои ученици и учители — част от самия теб?

— От думите ти излиза, че това може да промени почти всичко.

— Осъзнаването на тази истина може наистина да промени света, душа след душа — рече жената маг.

— Някои учители и книги се позовават на тази идея за единството.

— Малцина са ги чули — отвърна тя. — Светът едва сега узрява за нея и като че ли е готов да я осмисли, и то не в лицето на неколцина идеалисти, а в това на множество реалисти, които разбират, че човешката еволюция — дори оцеляване — зависи от това дали ще възтържествува по-широката визия за човешкия род като едно Цяло. Също както различните ни органи работят за доброто на цялото тяло, така и светът е на път да се раздели с враждебното себелюбие и да избере искреното сътрудничество в интерес на Единното Тяло на цялото Човечество.

В този момент разбрах защо при първата ни среща тя ме бе поздравила като отдавна изгубен брат. Всъщност жената маг виждаше в мен и във всеки друг човек част от самата себе си.

— Сега разбираш — каза тя, отговаряйки на мислите ми, — защо животът ми се струва толкова забавен. Когато разговарям с теб, гледам някое дърво или наблюдавам сърна, аз виждам само друг аспект на самата себе си. Бера боровинки и това е като...

— Като онзи разказ на Селинджър — прекъснах я аз. — Едно момче пиело мляко и му се струвало, че „Бог влиза в Бог“

— Да, Страннико, усещането е точно такова. И понеже започваш да виждаш приятели и врагове, любими същества и непознати през очите на това Единно Същество, дилемите и конфликтите изчезват, всички рани зарастват и всички парадокси се стопяват под светлината на тази основна истина. Това е краят на всички търсения, защото ти си вече всеки и навсякъде. Това е краят и на всичките ти страхове, защото достигаш до вечната истина за действителната си същност — чисто Съзнание, което никога не умира. В Единството е пълнотата на всички закони на Духа: едно състояние на равновесие и самообладание, съвършена вяра в решенията, които взимаш в хода на живота си, търпение при всяка стъпка през вечното настояще, състрадание към всички други аспекти на по-голямата ти Същност. Тук съмненията се преодолен и всичките ти действия са огрени от една целокупност. След много животи търсене ти се сливаш с Вселената.

Гласът на жената маг стана по-тих, сякаш бе потънала в някакъв унес:

— Разбираш ли това. Страннико? Можеш ли да почувстваш истината в думите ми? Осъзнаваш ли, че ти си едновременно и горящото дете в изпепелено от войната село, и пилотът на самолета, който сипе огън? Осъзнаваш ли, че си и майката, и новороденото; и жертвата на брутално нападение, и насилникът, който извършва престъплението? Ти си извършил всички дела, сторени в името на Бога или на дявола. Ти си най-знатният и най-бедният, носиш изпокъсани парцаливи дрехи и одежди от злато. Има те във всяка проява на доброта и жестокост, малодушие и смелост. Там, където са глупакът и мъдрецът, създанията, които крачат, плуват и летят — там си и ти. Един и безбройно много, възвишен и низък, горчив и сладък, ти си и Земята, и над нея, и под нея.

— Ти си Светлината, която грее в очите на всички същества, истински Единен. Точно така аз узнавам мислите ти и затова мога да говоря за моите „минали животи“. И понеже сме Едно, ние споделяме всички предишни съществувания, които протичат сега, защото миналото, настоящето и бъдещето също са Едно.

— Да не искаш да кажеш — попитах аз, — че като осъзная Единството така дълбоко като теб, аз също ще мога да долавям мислите на другите и ще си спомням минали животи?

— Разбира се — засмя се тя. — Ще узнаеш всичко, което е необходимо, за да служиш на другите. Но няма да обръщаш внимание на тези свои възможности, защото ще *бъдеш* всеки и всички. Като подчиниш живота си на Закона на Единството, ще постигнеш цялостна промяна, макар всичко да продължава да изглежда същото. Ти водиш обикновен живот, както и аз. Ще изглеждаш обикновен човек, но светът ще стане безмерно приятен, наситен, прекрасен, забавен и спокоен.

Излязохме от гората, която до този момент ни беше пазила с клоните си, и тръгнахме надолу по билото на планината към мястото, където щях да поема по познатата пътека към дома, защото скоро щяхме да се разделим. Докато крачехме, жената маг сътвори с думите си нов пророчески образ на нашето съвместно бъдеще:

— И понеже сега се пробужда едно глобално съзнание, Страннико, ние се намираме в период на фундаментален преход.

— Той няма да мине без трудности, но Великото Пробуждане е неминуемо като последния дъх на умирация и първия вик на новороденото. Докато говорим, илюзията за преградите между нас отстъпва пред Висшата Истина за Единството ни. Сега е времето да прегърнем Земята, защото скоро ще прегърнем цялата Вселена.

ЕПИЛОГ

СБОГУВАНЕ С ЖЕНАТА МЪДРЕЦ

Поглеждай понякога нещата, които не са направени от човешка ръка: планина, звезда, завой на река. Там ще откриеш мъдрост и търпение; и преди всичко увереност, че не си сам на света.

Сидни Ловет

Жената маг замълча. После стигнахме до една позната пътека и ме обзе чувството, че наближава някакъв финал.

— Означава ли това, че обучението ми приключи?

— Ти направи първите важни стъпки, но пътуването никога не свършва — отвърна тя.

— А какво стана с помощта, от която спомена, че се нуждаеш — онази важна мисия?

— Това, Страннико, ще узнаеш заедно с много други хора, когато му дойде времето. Мисията е в ход дори сега, докато говорим. Тя е част от Великото Пробуждане. А сега трябва да вървя. Скоро ще се срещна с една млада англичанка. След това с един старец в Испания. За мен си мисли и едно момиченце в Германия, макар още да не го осъзнава, и един ирански войник, който стои на пост и тихо ме зове. Чувствам копнежа, който те не могат да изрекат с думи. А има и други хора, Страннико, които ме чакат, също както ме чакаше и ти.

— Как бих могъл да ти се отблагодаря? — попитах аз.

— Претвори законите в живота си — рече тя. — Това е достатъчно.

— Никога няма да те забравя.

— Помнейки законите, ще помниш и мен. — Тя постави ръце на раменете ми. Очите ѝ, пълни със светлината на състраданието,

надникнаха дълбоко в моите. — Страннико, времето ни заедно е сложило началото на един благотворен и при това необратим процес на израстване. Дадох ти законите, не да те обвържа с тях, а за да те освободя. Те идват от твоята дълбочина. В тях са алхимичните ключове към любовта, свободата, радостта и пълнотата. Те са стъпалата в стълбата на човешката ти съдба и онова, което е отвъд нея.

— Не е нужно да помниш тези закони; трябва да ги изживееш и те ще променят твоето битие. Те са семена, които завинаги са посадени дълбоко в теб. Те чакат благоприятен момент да покълнат и пораснат — и това ще стане. Уверявам те, че ще стане, защото Великият Градинар е неизменно с теб и добре се грижи за тях. Тези кълнове ще разцъфтят, когато му дойде времето, и ще ти донесат плодовете на смелостта, любовта и разбирането.

— Нищо не може да се сравни с тях по сила. И въпреки това, те са второстепенни спрямо Закона на Любовта, защото ако изгубиш връзка с мъдростта на сърцето си, вече нищо не помага оттам нататък. А ако ли пък обичаш, нищо друго не ти е нужно. Тези закони ще отприщят затаената дълбоко в теб любов и ще изпиташ щастието да служиш в света за общото благо.

— Това са желанията и молитвите ми за теб през всеки ден от твоя живот. Дано намериш Божията благодат, когато се отдадеш на Живота. Дано намериш щастието, когато се спреш да го търсиш. Дано се довериш на тези закони и да наследиш мъдростта на Земята. Дано намериш отново връзката със сърцето на природата и почувстваш блаженството на Духа.

— Предизвикателствата на ежедневието ще останат и ще започнеш да забравяш онова, което ти разкрих. Но дълбоко в себе си ще помниш всичко и житейските проблеми ще ти се струват като сапунени мехури. Пред теб ще се открие нова пътека там, където преди растяха само бурените на душевния смут. Твоето бъдеще и бъдещето на цялото човечество е път към Светлината и постепенното осъзнаване на Единството със Създателя и всичко сътворено. А онова, което лежи отвъд него, не може да бъде описано.

— Дори когато се спуснат най-тъмни облаци, знай, че слънцето винаги грее над теб, че те обгражда любов и че кристалната Светлина вътре в тебе винаги ще те води към дома. Затова, довери се на процеса на разгръщане на своя живот и знай със сигурност, че докато вървиш

през долините и върховете на своето пътуване, душата ти винаги ще бъде в ръцете на Духа, сигурна и невредима. Имай водач, както го имам и аз, и познай Божия мир.

След като каза това, жената мъдрец тръгна обратно по пътеката и бързо се изгуби от погледа ми. Слънчевите лъчи тъкмо откриха пролука през мъглата, когато намерих пътя си надолу по билото. Погледнах назад донякъде с надежда да зърна една женска фигура горе в края на гората, но видях единствено сянката си под залязващото слънце. Затова се обърнах и поех към дома.

Източник: <http://izvorite.com>

Издание:

Юнивърс, 2008

Редактор: Калина Стойчева

Дизайн корица: Limpid Vision

ISBN: 954-91361-5-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.